

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

MISDADEN IN ROXHIEL

N° 2394

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MISDADEN IN ROXHIEL

HOOFDSTUK I

EEN IDYLLE

Het dorpje Roxhiel ligt op ongeveer vijf kilometer afstand van de Noordelijke grens van Londen, en is bereikbaar langs een fraaie, verkeersweg, waarvan er in Engeland de laatste jaren vele zijn aangelegd.

Een van de talloze locaaltreinen, die er iedere dag passeren, brengt er de forens uit de hoofdstad in minder dan tien minuten.

Maar hoe dicht ook bij Londen gelegen, toch vertoont Roxhiel alle kente-

kenen van een landelijk plaatsje.

De lucht is er geurig en fris, en des zomers vormt de omgeving een ware lusthof van hoog geboomte en struikgewas, afgewisseld door akkers en bouwland, voor een groot gedeelte behorend bij de landgoederen van de zogenaamde landed gentry, de groot grondbezitters.

Van Londen af loopt de weg langzaam hellend omhoog, tot aan de top van een heuvel, waarop het dorp gelegen is.

Van daar daalt de weg weer.

Op het hoogste punt staande, kan men bij helder weer de hoge huizen en de torens van de wereldstad duidelijk onderscheiden.

Op ongeveer driehonderd ellen voor het dorp ligt een fraai landhuis door een der bekendste architecten van Engeland gebouwd en toebehorend aan the honourable Price Westburn, een voormalig lid van het Lagerhuis, jacht-liefhebber en groot-fabrikant, die daar sedert enige jaren teruggetrokken leefde met zijn bejaarde vrouw en enkele vertrouwde dienstboden, niet groot in aantal, maar aan hun meester gehecht door innige banden van verknochtheid en trouw.

Veel bezoekers zag men niet op «Strawberry Hall», welke naam aan het buitenverblijf was gegeven wegens de uitgestrektheid der aardbeibedden, welke men in de moestuin aantrof.

Het echtpaar was reeds op jaren, kinderloos en ontving slechts nu en dan enkele kennissen uit de omgeving. Ook een jonge neef van mevrouw Westburn, Jack Dane geheten, kwam er wel eens logeren.

Het had dan ook enig opzien in de streek gewekt, toen er op een ochtend in het laatst van September een grote auto voor het hek van de villa stopte, beladen met een drietal reiskoffers.

Een jonge dame van omstreeks achttien jaar was uit de auto gestapt, waarbij enige jongelui, die juist te paard voorbij waren gekomen niet hadden nagelaten, beleefd hun hoed voor het blozende meisje af te nemen.

De jonge reizigster was slechts vergezeld door een oude dienstbode, die de grootste zorg voor haar meesteres scheen te dragen.

Iedereen was natuurlijk nieuwsgierig naar de naam van het jonge meisje en weldra wisten allen dat zij Suzanne de Vallois heette en een Française was.

Ook wist men te vertellen, dat haar vader kortgeleden was gestorven en dat tot haar voogd was benoemd, Graaf Winston, een gefortuneerd Engelsman, nauw bevriend met de Westburns, wiens prachtig buitenverblijf op ongeveer een

half uur gaans van Roxhiel gelegen was.

Meer waren de burenen niet te weten gekomen en daarom spreekt het van zelf, dat er al gauw fantastische verhalen over de lotgevallen van Suzanne de Vallois de ronde deden.

Op een late namiddag, toen de zon reeds naar de kim neigde, en een tamelijk koele wind de nadering van de herfst aankondigde, zat Suzanne de Vallois alleen in het fraaie boudoir, dat tot haar beschikking was gesteld, verdiept in de lezing van een brief, die zij uit een klein rozenhouten kistje had genomen, dat thans geopend op haar schrijftafel stond.

Zij schrikte op, toen er op de deur werd geklopt, en legde de brief haastig weer in het kistje, juist toen de deur open ging en een jonge man van omstreeks vijf en twintig jaar met een knap open gelaat en grote lichtbruine ogen het vertrek binnentrad.

Zijn geheel glad geschoren en gebruid gelaat wees er op, dat hij veel aan sport deed en in de buitenlucht vertoefde.

Zijn bewegingen duiden op grote lenigheid en spierkracht.

Hoewel volstrekt niet breed en eerder tenger gebouwd, wees zijn gehele gestalte er op, dat geen enkele Engelse sport hem vreemd was.

Deze jonge man was Jack Dane, de neef van Mevrouw Westburn.

Hij bleef in afwachtende houding aan de deur staan en zei toen in voortreffelijk Frans:

— Ik hoop dat ik u niet stoort, mademoiselle Suzanne. Uw dienstbode heeft mij verteld, dat oom en tante een bezoek afleggen bij Lord Winston. Ik wist niet, dat ik hen niet thuis zou vinden, en daar ik u gaarne wilde spreken...

Het jonge meisje boog het hoofd, terwijl een vluchtig rood haar wangen kleurde.

— Gij weet wel, dat gij altijd welkom zijt, Jack, zei zij zacht, maar ik weet niet, of het gepast is, dat ik...

De jongeman viel haar lachend in de rede.

— O, gij behoeft niet bezorgd te zijn,

dat men het u kwalijk zal nemen bij afwezigheid van oom en tante een familielid te ontvangen. Ik weet wel, dat men in Frankrijk in dat opzicht aan zeer strenge normen vasthoudt, maar ik verzeker u, dat hier in Engeland meer vrijzinnige opvattingen heersen.

— Het is mogelijk, Jack. Maar zouden wij toch liever niet wat in het park gaan wandelen?

— Ik verlang niets liever, Miss Suzanne, antwoordde de jonge man, die meteen opstond en hoffelijk de deur voor haar opende.

Een brede deur gaf toegang tot het terras, vanwaar men met enige treden afdaalde naar het fraaie park, hetwelk het buiten omringde.

Weldra bevonden zij zich onder het hoge geboomte, waar het reeds donker begon te worden.

— Ik ben oprecht verheugd, dat uw voogd, Lord Winston u onder de hoede van oom Price heeft gesteld, aldus begon Jack Dane.

— Waarom? vroeg het jonge meisje zacht.

— Vraagt gij dat nog, miss Suzanne. Ik ken u pas sedert een paar weken, en ik ben hier in die tijd meer aan huis gekomen, dan ik vroeger placht te doen, ofschoon ik zeer veel van tante en oom houd. Maar van het eerste ogenblik dat ik u zag heb ik gevoeld, dat gij een grote plaats in mijn leven zoudt innemen.

Onder het spreken had Jack Dane de linkerhand van het jonge meisje gegrepen, die zij hem na enig tegenstribbelen liet.

Zij stonden nu dicht bij een dikke eik, niet ver van de straatweg naar Londen.

Het jonge meisje had het hoofd gebogen, en haar wangen waren zacht rood gekleurd.

— Miss Suzanne, zo ging Jack Dane voort, gij zijt nog zeer jong. Ik zou voor niets ter wereld dwang op uw besluit willen uitoefenen, maar zeg mij slechts dit ene: wilt gij mij niet een klein beetje hoop geven?

Nu pas hief het jonge meisje haar gelaat naar de spreker op, en ondanks het falende licht zag Jack Dane iets in de grote blauwe ogen van het jonge meis-

je, dat zijn hart luid bonzend in zijn borst deed kloppen.

Hij bukte zich en drukte een lange kus op het handje, dat in zijn gebruinde rechterhand rustte.

— Ik kan u niet zeggen, hoe innig gelukkig gij mij hebt gemaakt, Miss Suzanne, zei hij. Gij kent mijn omstandigheden. Ik ben maar een pas beginnend electrotechnisch ingenieur, zonder eigen kapitaal. Maar ik ben gezond en jong en ik weet zeker, dat ik zal slagen. En als gij op mij wilt wachten, dan zweer ik u, dat ik zal werken als een paard om u spoedig de mijne te mogen noemen.

Op dit ogenblik liet zich een verdacht geritsel in de heg horen, dat de beide jongelieden tegelijkertijd deed opzien.

— Wat was dat? vroeg het jonge meisje angstig.

— Wat zou het geweest zijn, liefste? antwoordde Jack glimlachend. Waarschijnlijk een vogel die zich wat verlaat heeft, anders niets.

— Ja, dat zal het wel geweest zijn, hernam Suzanne aarzelend, maar er was nog een verschrikte blik in haar ogen, die de jonge man niet ontging.

Om haar aandacht af te leiden begon Dane over een ander onderwerp te praten, maar ineens deed zich weer hetzelfde geritsel horen...

Suzanne slaakte een lichte kreet.

— Heb je het gehoord, Jack, dat geritsel in de heg?

— Zeker, meisje, maar wat zou dat? Je bent toch niet bang?

— Jawel, Jack. Ik ben bang, antwoordde het meisje met onderdrukte angst in haar stem, terwijl haar gehele tengere lichaam beefde.

Zonder te antwoorden snelde Jack Dane naar de lage heg, die op ouderwetse wijze zeer breed was gehouden en geheel vlak gesnoeid.

Hij boog zich zover hij kon over de heg heen en keek de weg naar beide zijden af.

Deze was echter geheel verlaten.

Niets liet zich zien dan heel in de verte een lege boerenkar, die met schommelende bewegingen voortsukkelde.

Toen Jack weer naar het jonge meis-

je terug was gekeerd, zag hij hoezeer dit schijnbaar onbetekenende voorval haar scheen te hebben aangegrepen.

Haar gelaat was zeer bleek en met grote ogen staarde zij recht voor zich uit over de weg in de verte.

— Maar wat is er dan toch, Suzanne? riep Dane uit.

— Heb je het niet gezien? vroeg het meisje nauwelijks hoorbaar.

— Iets gezien? Wat zou ik hebben moeten zien?

— Dat rode ding in de heg, antwoordde Suzanne, terwijl zij dicht tegen de jongeman aandrong, als om bescherming bij hem te zoeken.

— Een rood ding? herhaalde Jack Dane verwonderd. Maar ik verzeker je, dat er volstrekt niets te zien was.

— Toch wel, Jack, hield het jonge meisje aan. Ik heb iets roods in de heg gezien, dat plotseling weer verdween, juist toen je je omkeerde.

De jonge man schudde het hoofd.

— Het moet verbeelding geweest zijn, liefste, zei hij sussend, terwijl hij teder zijn arm om haar schouder legde. Kom wij zullen naar huis teruggaan. Ik ben uw oom zeer veel verschuldigd en ik wil hem dadelijk gaan zeggen, dat wij ons verloofd hebben.

Dicht tegen de jongeman aanleunend en nu en dan een schichtige blik achter zich werpend ging Suzanne met Jack Dane, weer naar het huis terug.

Ofschoon de duisternis nog niet geheel gevallen was, waren hier en daar de lichten reeds opgestoken.

— Oom en tante zijn thuis, fluisterde het jonge meisje, terwijl opnieuw een zacht rood haar wangen kleurde. Ik zie licht in de huiskamer.

Op hetzelfde ogenblik liet zij de arm van de jonge man los en snelde als een gazelle naar haar boudoir, terwijl Jack Dane na enige aarzeling het vertrek binnentrad, dat meestal als de gemeenschappelijke zitkamer werd gebruikt.

Suzanne had goed gezien: het echtpaar was van het bezoek aan Lord Winston teruggekeerd en zat nu elk aan een zijde van de haard de avondbladen te lezen, die zo even met de trein uit Londen waren gekomen.

Op het geluid van de opengaande deur hieven beiden het hoofd op en wierpen een blik vol genegenheid op de jongeman.

Niet zonder moeite en broksgewijze, deelde Jack Dane mede, wat er zoëven in het park was voorgevallen, terwijl hij steeds zijn ogen vol verwachting op het gelaat van zijn oom gevestigd hield.

Deze had nu en dan het grijze hoofd geschud en zijn vrouw een snelle blik toegeworpen.

Toen Jack Dane zijn bekentenis geëindigd had, zei Westburn:

— Hoor eens, mijn jongen. Je bent ongeveer ons enig familielid en het spreekt daarom vanzelf, dat ik groot belang stel in alles wat je doet. Ik bekleed voor jou zo'n beetje de plaats van een vader, is het niet zo?

Met schitterende ogen greep Jack Dane de hand van de oude man en drukte die krachtig, terwijl hij aangedaan zei:

— Dat weet God, oom. Gij hebt mij in staat gesteld om mijn studies te voltooien en zonder u zou ik het nooit gebracht hebben tot wat ik ben.

— Nu dan, vervolgde de oude heer, je wilt met Suzanne de Vallois trouwen en ik geloof niet, dat je een betere keus had kunnen doen, hoe kort wij haar ook nog kennen. Lord Winston kent haar langer en was een vertrouwd vriend van haar vader, aan wie hij heeft moeten beloven als haar voogd te zullen optreden. Er hebben in het korte leven van het jonge meisje echter zonderlinge gebeurtenissen plaats gegrepen, die je later wel eens zult te weten komen. Ik zelf ken ze trouwens niet in hun volle omvang, want Suzanne bewaart er het stilzwijgen over en Lord Winston, die er goed van op de hoogte schijnt te zijn, praat er in het geheel niet van. Het spreekt vanzelf dat ik dat stilzwijgen eerbiedig, maar Winston heeft mij het dringend verzoek gedaan, toen hij mij verzocht het jonge meisje voorlopig onder mijn hoede te nemen, dat, mocht ik ooit iets te weten komen van hetgeen er vroeger is voorgevallen, aan niemand iets mede te delen van haar levensomstandigheden. Behalve dat haar vader en hare moeder edele, zeer ont-

wikkelde mensen waren, weet ik niets. Trouwens over het overige mocht ik mij niet uitlaten, voordat Suzanne meerderjarig was geworden, of wel in het huwelijk was getreden.

— Maar oom, zo viel Jack Dane de

oude heer in de rede, ik vraag daar ook in het geheel niet naar. Het is mij immers voldoende als gij er voor in staat, dat de ouders van Suzanne eerbiedwaardige, hoogstaande mensen waren. De rest doet er volstrekt niets toe.

HOOFDSTUK II

EEN BRIEF

De volgende ochtend zaten Lord Winston en zijn vriend Jack Mugdale in de ontbijtkamer van het grote landhuis, dat, gescheiden door de voortuin aan de brede verkeersweg naar Londen was gelegen.

De beide grote glazen deuren stonden wijd open en lieten de heerlijke geur van de talloze bloemen in de tuin naar binnen stromen.

Het ontbijt was juist beëindigd en de beide heren hielden zich onledig met het lezen van een stapeltje brieven hetwelk de eerste post gebracht had.

De lectuur scheen niet erg belangwekkend te zijn, want van tijd tot tijd onderdrukte Lord Winston een geeuw.

Mugdale keek op, en vroeg:

— Verveel je je al, Edward?

— Vervelen is het woord niet, antwoordde de aangesprokene, maar toch erken ik, dat het buitenleven voor mij op de duur weinig aantrekkelijks zou opleveren. Kortom, ik ben liever John Raffles de Grote Onbekende, dan Graaf Winston of Leverdale. En zeg mij eens eerlijk of jij ook niet liever Charles Brand, de enige vriend van Raffles bent, dan een zekere Mr. Mugdale?

Charles Brand begon te lachen.

— Eerlijk gezegd, ja. Ook ik moet bekennen, dat het buitenleven zeer veel voor heeft, mits men het niet te lang rekt. De omgeving is hier buitengewoon fraai, maar als men gewend is aan de drukte van het verkeer in de grote steden, dan begint die schoonheid na veertien dagen wel ietwat van zijn waarde te verliezen. Intussen geloof ik dat deze korte rust je zeer veel goed heeft gedaan. Ik voor mij ben nog niet geheel en al gekomen van onze dolle ren om de wereld, om Suzanne de Vallois te bevrijden uit de handen van professor Lynch, die haar onder onze neus had ontvoerd om het fortuin van het jonge meisje in handen te krijgen.

— Ik ontken niet, dat bij die gelegenheid veel van onze krachten en zenuwen is gevergd, bekende Raffles glimlachend. Het is mij een bevredigend bewustzijn, dat zij zich thans bevindt onder de hoede van mijn goede vriend Westburn, terwijl wij Lynch hebben achtergelaten op de spoorbaan tussen San Francisco en New York, waar hij uit de rijdende trein gesprongen is.

— Heb je Mr. Westburn op de hoogte gesteld van de omstandigheden, waaronder het jonge meisje door haar vader

aan je werd toevertrouwd?

— Niet meer dan nodig was om hem de samenhang te doen begrijpen. Hij kende mijn vriendschap voor de Vallois, en hij weet ook, dat het meisje een groot fortuin te wachten staat zodra zij meerderjarig is, maar je zult wel begrijpen, dat ik er hem onkundig van heb gelaten, dat Suzanne door een toeval met mijn ware hoedanigheid bekend is geraakt.

— Maar acht je dat niet een weinig gevaarlijk?

— Volstrekt niet. Niet gevaarlijker dan dat jij het weet, Charles. Suzanne is intelligent en niet ondankbaar en zij beseft zeer goed de grootte van de dienst, die ik haar bewezen heb.

De beide vrienden vatten de lectuur van hun brieven weer op.

Eensklaps keek Brand op, toen hij zijn vriend een onderdrukte kreet van schrik en verwondering hoorde uiten.

— Wat is er? vroeg hij verwonderd.

— Zal die ellendeling haar dan nooit met rust laten? mompelde Raffles in zich zelf.

— Wat lees je daar toch, Edward? vroeg Brand terwijl hij opstond en naast zijn vriend kwam staan, wiens gelaat een strakke uitdrukking had verkregen.

— Luister, dan zal ik het je voorlezen. De brief is geschreven door Suzanne en werd hier waarschijnlijk vanochtend door een bediende van Westburn bezorgd. Er bevindt zich geen postzegel, noch een stempel op.

Raffles begon te lezen:

«Hooggeachte Voogd,

Ik schrijf u deze brief zeer laat in de avond en nog onder de indruk van hetgeen er in de laatste dagen gebeurd is. Ik weet nu wie gij zijt, maar ik bezweer u, dat mij dit niet zal weerhouden, om mijn gehele hart bij u uit te storten. Gij hebt u voor mij een edelmoe-dig, dapper beschermmer betoond, die met gevaar van eigen leven, alles in het werk hebt gesteld, ja zelfs een groot deel van uw vermogen hebt moeten uitgeven, om mij door de gehele wereld heen te volgen en mij te bevrijden uit de handen van een nietswaardige ellendeling.

Gij kent Jack Dane immers, lieve voogd? Gij hebt u reeds enige malen in gunstige zin over de jonge ingenieur uitgelaten? Welnu, hij heeft mij zijn liefde verklaard. Ik ben er trots op om het te bekennen. Gisteren heeft hij mij zijn hart geopend, maar tevens gezegd, dat hij zich eerst een positie wil veroveren en mij daarom verzoekt op hem te wachten. Mijnheer Westburn en zijn vrouw weten er al van, want Jack heeft hen aanstonds op de hoogte gebracht.

Dit is het aangename gedeelte van mijn brief. Maar nu komt er iets, dat mij met veel zorg en angst vervult, en toch zult gij mij misschien uitlachen als ik het u vertel. »

Raffles hield even op met lezen en wierp een blik door het open raam, naar de brede verkeersweg, die daar langs liep.

Hij slaakte een diepe zucht en vervolgde toen de lezing van zijn brief:

«Het onaangename is, dat ik niets zeker weet, en toch heb ik het gevoel, alsof men mij voortdurend bespiedt, en alsof er onophoudelijk vijanden in mijn onmiddellijke nabijheid zijn. Gij begrijpt waarschijnlijk wel wat ik bedoel. Het is vreselijk om het te moeten zeggen, maar ik heb een vaag voorgevoel, dat mij zegt, dat die ellendige Lynch mij weer op het spoor is. Een paar dagen geleden reed ik te paard uit. Gij weet wel, dat Sultan een zeer mak dier is. Welnu, op een tamelijk eenzaam gedeelte van de bosweg begon hij plotseling te steigeren, zodat ik moeite had in het zadel te blijven. Verschrikt keek ik rond om naar de oorzaak van zijn plotselinge schuwheid te speuren. Aan mijn rechterhand liep de weg naast de sloot, die de weg scheidt van de akkers daarnaast. Ik kon niemand ontdekken maar een zonderling ding trok mijn aandacht. Het was iets roods, dat afstak tegen het groen van de heg. Ik wilde terug gaan, maar wij hadden de plek nog niet bereikt, of het rode ding verdween plotseling. Het begon reeds te schemeren, en het was niet meer zo gemakkelijk alles te onderscheiden. Ik hield mijn onrustig geworden paard in en bleef nog een poos wachten. Maar het bleef doodstil,

en daarom keerde ik maar weer naar huis terug.

De dag daarop zat ik in mijn boudoir, waarvan het venster uitziet op een smal zijpad tussen ons huis en dat van onze buurman, toen mijn aandacht plotseling getrokken werd door een man met een klein draaiorgel en een aap, die onbeveeglijk stilstond en naar ons huis scheen te kijken. Ik geloof dat ik te ver van het venster afzat, dat hij mij kon zien, maar toch bleven zijn blikken lange tijd onafgewend op mijn raam gevestigd. Ik stond op en ging langzaam naar het venster toe. Toen nam de man zijn klein orgeltje dadelijk op de rug en verdween met de aap op zijn schouder.

De volgende dag werd ik op straat aangesproken door een bedelaar, die naar zijn uiterlijk te oordelen minstens zeventig jaar moest zijn. Maar toen hij mij zijn hand voorhield, en met jammerende stem een aalmoes vroeg, zag ik dat die hand zeer blank en goed onderhouden was. Er kwamen op dat ogenblik een paar wandelaars aan, en vlak achter hen, maakte ik, dat ik wegkwam.

Nog enige malen had ik van die ontmoetingen, en gisteren heb ik weer het rode ding in de heg van de tuin gezien. Dat was toen ik met Jack Dane in het park dicht bij de zware eik stond te praten. Ik hoorde ook duidelijk een geritsel, maar toen Jack ging kijken om mij gerust te stellen was er niets meer te zien. Hij stelde mij gerust, maar ik verzeker u, dat ik zeer verschrikt en zenuwachtig was.

Nu hoop ik, lieve voogd, dat ik u niet nodeloos ongerust heb gemaakt, maar ik weet hoeveel belang gij in mij stelt en daarom heb ik gemeend, u niet onkundig van een en ander te mogen laten. Komt gij ons spoedig weer eens opzoeken? Jack en ik verlangen er erg naar.

Uw toegenegen,

Suzanne de VALLOIS. »

Raffles liet de brief langzaam zakken.

Hij had zijn lippen opeen geknepen en tuurde door zijn half gesloten ogen naar buiten.

— Brand, die zwijgend had geluisterd, wendde zich tot Raffles met de vraag:

— Wat denk je er van?

— Ik geloof dat wij verstandig zullen doen, de zaak niet licht op te vatten, antwoordde Raffles ernstig. Ik ken Lynch. Ik weet wie hij is. Niet voor niets wordt hij de koning der misdadigers genoemd. De middelen van die man zijn even talrijk en misschien nog wel talrijker dan de mijne. Want niet alleen beschikt hij over een groot fortuin, maar tevens heeft hij over de gehele wereld duizenden helpers in zijn dienst, allen leden van een of ander misdadigersbende, die hun geheimzinnige chef blindelings gehoorzamen.

— En het engste is, dat maar zeer weinig personen weten, wie zich achter de geleerde Lynch verbergt, riep Brand uit.

— Ja, behalve ik, zullen het er maar heel weinig zijn, en het is treurig maar waar, als ik hem in mijn hoedanigheid van Lord Winston aan de politie zou overleveren, zou ik zeker een uur later door een zijner ontelbare handlangers op mijn beurt verraden zijn.

— Maar kan Suzanne de betekenis van die kleine voorvallen niet overschat hebben? vroeg Brand.

Dat rode ding waar zij het over heeft, wat is dat?

— Wel, rood is een vrij opvallende kleur, hernam Raffles. Als zij iets gezien heeft dat rood was, dan zal het er waarschijnlijk ook wel geweest zijn. Vergeet niet, dat het geval zich nu reeds twee malen heeft voorgedaan, zodat er van een vergissing wel geen sprake zal zijn.

— Lynch heeft natuurlijk zijn plannen nog niet opgegeven.

— Een man als hij geeft de hoop zo gauw niet op. Er zijn voor hem grote belangen aan verbonden. Hij weet, dat Suzanne de Vallois een groot fortuin te wachten staat, en dat hij, op zijn minst genomen, een hoge losprijs voor haar zou kunnen vragen, als hij haar in handen krijgt. De vent weet te goed, dat ik die zou betalen, al vroeg hij een miljoen. En toch vrees ik, dat er ditmaal nog iets anders achter zit.

Raffles nam de brief nog eens ter hand en nu verscheen er een flauwe glimlach om zijn lippen.

— Hoe vond jij die Jack Dane? vroeg hij.

— Een schrandere, en een zeer bekwame jongen, antwoordde Brand. Een knap uiterlijk niet alleen, maar ook een echt sportman, een goed hart, en een sterk ontwikkeld gevoel van eer.

— Je hebt hem met weinig woorden voortreffelijk geschilderd, Charles. Ook ik heb die indruk gekregen. Wel ken ik hem pas sedert een paar weken, maar ik geloof te mogen zeggen, dat mijn meneskennis toereikend is, om in die korte tijd een oordeel over mijn medemensen te kunnen vormen. Bovendien, al had ik hem slechts een uur kunnen gadeslaan in gezelschap van zijn oom en tante, dan zou dat voor mij voldoende zijn geweest. Een jongen die zelf nog een oude moeder heeft, en toch zo hartelijk is tegenover zijn bloedverwanten, moet een goed hart hebben.

En daarom geloof ik niet, dat ik mij als voogd mag verzetten tegen een huwelijk tussen de jongelui, verondersteld, dat iemand als ik daar het recht toe had, voegde hij er op bittere toon aan toe.

— Twijfel daar niet aan, Edward, zei Brand eenvoudig, terwijl hij hem de hand op de schouder legde.

Raffles stond op.

Zijn ogen schitterden.

— Nu, als dat zo is, dan zullen wij

nog heden eens met Suzanne praten. Het is waar ook, wij hebben voor heden een uitnodiging om te komen dineren. Misschien moet bij die gelegenheid het brandende vraagstuk wel besproken worden, voegde hij er glimlachend aan toe.

— Je vergist je maar een kleinigheid, Edward, merkte Brand kalm op. De uitnodiging is niet voor twee personen. Ik heb de kaart nog zoëven in mijn handen gehad.

— Maar, amice, je bent er toch bijna even vaak geweest als ik, riep Raffles uit.

— Dat is wel mogelijk, hernam Brand kalm, maar dit is geen gewoon etentje. Je wordt ditmaal meer uitgenodigd in je kwaliteit als voogd, dan als buurman. Neen, ik denk er niet aan om je te vergezellen.

— Je hebt misschien gelijk, hernam Raffles. Welnu, blijf dan hier en houd je ogen goed open. Van uit de dakvensters heb je een voortreffelijk uitzicht over de weg en met behulp van een onzer sterkste prisma kijkers valt er misschien wel een en ander te ontdekken.

— En wanneer ik iets ontdek? vroeg Brand.

— Dan moet je mij direct opbellen, via de directe telefoonverbinding.

HOOFDSTUK III

EEN TELEFOONREPARATIE

Om ongeveer twee uur in de namiddag van diezelfde dag bevond de familie Westburn zich op het terras van het landhuis.

De lunch was zoëven gebruikt.

Als enige gast had Jack Dane aan tafel gezeten en daar het voor de tijd van het jaar zeer zacht weer was, zaten de oudelui nu op het terras en keken het jonge paartje na, dat juist om de

hoek van de laan in de grote tuin verdween.

Enige tijd liepen Suzanne en Jack zijwendend naast elkaar voort.

Over de zachte trekken van de jonge Française lag een glans van innig geluk verspreid.

— Verbeeld ik het mij, Jack, of ben je het laatste kwartier wat stil? vroeg het jonge meisje eindelijk.

De jonge man schrikte op.

— Ben ik werkelijk wat zwijgzaam geweest? vroeg hij. Vergeef het mij maar, Suzanne, ik dacht aan iets, dat mij sedert een paar dagen op onaangename wijze bezig houdt.

— Maar wil je mij dat dan wel eens dadelijk zeggen, ondeugende jongen, riep Suzanne op kwasi bestraffende toon. Wij mogen nu volstrekt geen geheimen meer voor elkaar hebben. Zeg gauw wat het is.

Jack Dane scheen even na te denken.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op en zei op zachte toon:

— Ja, je hebt gelijk, ik mag niets voor je verborgen houden. Welnu dan. In de laatste tijd is het mij opgevallen, dat Percy Brashfield hier zeer vaak aan huis komt.

Op het horen van deze naam wendde het jonge meisje schichtig het hoofd terzijde.

Jack Dane bleef staan en greep de beide handen van Suzanne de Vallois:

— Ik kan het niet helpen, lieveling, maar ik ben een beetje jaloers. Die jongeman is rijk, hij is charmant, hij heeft wat wij mannen een knap uiterlijk noemen en de vrouwen zeggen, geloof ik, zelfs van hem, dat hij een soort Adonis is. Welnu, ik hoop oprecht, dat ik mij vergis, maar ik meen te hebben opgemerkt, dat hij je sedert enige dagen meer aandacht wijdt, dan men verplicht is te bewijzen aan de logeergast van een man naast wiens landhuis men toevallig zelf een kleine villa bewoont.

— Je vergist je Jack, zei het meisje op zachte toon, met nog steeds afgewende blik.

— Neen, Suzanne, ik vergis mij niet, hernam Jack Dane ernstig. De liefde is niet blind, maar ziet integendeel zeer

scherp. Hij vergezelt je wel eens op wandelritten, hij heeft hier reeds een paar keren gedineerd, hij brengt bloemen voor je mee, hij heeft zelfs aangeboden om je te leren tekenen, wat hij zelf voortreffelijk doet, kortom, hij maakt gebruik van elke gelegenheid om in je nabijheid te zijn, en liefst zonder dat er derden in de buurt zijn. Maar hoe is het, Suzanne, je antwoord niet? Zou Percy Brashfield reeds zoveel indruk op je gemaakt hebben?

Nu wendde Suzanne met een ruk haar gelaat naar de jongeman toe.

— O, Jack, riep zij uit. Hoe kun je dat denken. Jou en jou alleen heb ik lief. Het is waar, Percy Brashfield heeft mijn belangstelling gewekt, maar ik zweer je, dat ik geen ander gevoel voor hem koester, dan dat van vriendschap.

— Ik dank je voor die woorden, Suzanne. Ik geloof je onvoorwaardelijk. Maar hij? Heeft hij het ook bij die vriendschappelijke gevoelens gelaten? Heeft hij het nooit gewaagd, je van liefde te spreken?

Opnieuw wendde het jonge meisje het hoofd af, terwijl weer een vluchtig rood haar wangen kleurde.

— Hij heeft inderdaad wel eens... begon zij haperend.

— Zeg maar niets meer, Suzanne, viel de jongeman haar in de rede, terwijl hij een snel gebaar maakte. Ik wil het je niet moeilijk maken. Welnu, dan dank ik God, dat ik gisteren de moed had, te zeggen, wat er in mij omging. En als Percy Brashfield het nu nog zou wagen je lastig te vallen, dan zweer ik...

Maar het jonge meisje legde Jack met een snel gebaar de hand op de mond.

— Neen, Jack, dat mag je niet zeggen. Hij zal nu zelf wel inzien, dat alle hoop vruchteloos is, hetgeen ik hem trouwens reeds heb te kennen gegeven.

— Dat zou ik hem tenminste sterk aanraden, hernam Jack Dane op grimme toon. Anders zou ik hem aan zijn verstand brengen, dat er niet met mij te spotten valt.

Als om te tonen, dat deze kwestie nu voor goed was afgehandeld, verander-

den de jonge lieden spoedig het onderwerp van hun gesprek, terwijl zij langzaam door de lanen van het park liepen.

Na een wandeling van bijna een uur keerden zij weer naar het terras terug, en zagen reeds van uit de verte, dat er een gast was.

Jack Dane bleef als aan de grond genageld staan.

— Daar is hij waarachtig al weer, siste hij tussen de tanden.

Met een vleierend gebaar legde het meisje de hand op de arm van de jongeman.

— Jack, kwam het fluisterend en smeekend over haar lippen.

— Wees stil, liefste, zei de jongeman. Je hebt mij gezegd, dat ik geen reden heb, jaloers te zijn en dat is mij voldoende, voorlopig tenminste. Maar je moet mij een arm geven; ik wil hem tonen, dat ik rechten op je heb.

Gewillig legde Suzanne haar kleine hand op de arm van haar verloofde, en met vaste stap en opgericht hoofd schreed Jack Dane op het terras toe.

Toen het jonge paar de eerste treden beriekt had, stond de gast op.

Percy Brashfield mocht inderdaad een knappe vent worden genoemd.

Hij was lang, krachtig gebouwd, en had een licht gebruind, zeer regelmatig gelaat, waarin twee grote donkere ogen schitterden, overweld door, als met een penseel getrokken wenkbrauwen.

Hij was onberispelijk, maar toch volstrekt niet als een dandy gekleed.

Zijn gespierde handen waren uitstekend verzorgd.

En toch, ondanks zijn innemend voorkomen, had deze jongeman van de aanvang af Jack Dane een bijna onoverwinnelijke afkeer ingeboezemd ofschoon het duidelijk merkbaar was, dat hij alle moeite deed om de vriendschap van de jonge ingenieur te winnen.

De gast maakte een hoffelijke buiging, kwam de treden van het terras af, en stak Suzanne de hand toe zeggende:

— Goede morgen, Miss Suzanne. Ik ben zo vrij geweest persoonlijk de portefeuille met reproducties naar de tekeningen van Rembrandt te komen bren-

gen, waarover wij gisteren gesproken hebben.

— O, dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer Percy, antwoordde het jonge meisje.

Daarop stak de gast Jack Dane hartelijk de hand toe, welke de jonge ingenieur blijkbaar na enige aarzeling aannam.

— Blij u te zien, mijnheer Dane, riep Brashfield vrolijk uit. Mijnheer Westburn heeft mij zoëven op de hoogte gesteld van het grote geluk, dat u is te beurt gevallen, wilt gij mij toestaan, u daarmede van harte te feliciteren?

— Dank u, zei Jack tamelijk kortaf.

Op dat ogenblik kwam de gastheer aanlopen.

— Halo, Jack, riep hij al uit de verte, ben je daar eindelijk? Dat gaat zo maar niet, vriendje. Je hebt me beloofd, de elektrische installatie, die ik op mijn manier heb aangelegd, te zullen nazien en nu wandel je maar met Suzanne door het park. Je weet, hoe gaarne ik mijn kleine draaibank in orde zou hebben.

Jack Dane maakte zijn verontschuldiging.

Hij wist, dat zijn oom een groot knutselaar was en in een daartoe bestemde kamer van het huis een soort werkplaats had ingericht, waar hij naar hartelust kon timmeren, zagen en allerlei kleine reparaties kon verrichten aan huishoudelijke gebruiksvoorwerpen, die defect waren geraakt.

Enige dagen geleden was hier een kleine draaibank neergezet, die door een electromotor in beweging kon worden gebracht.

Ook de motor stond er reeds, maar de elektrische aansluiting was nog niet aangebracht.

Ook een huistelefoon, waardoor de heer des huizes zich van uit zijn werkplaats in verbinding met zijn vrouw zou kunnen stellen, wachtte op aansluiting.

Jack Dane begreep, dat hij zijn belofte moest nakomen en zei:

— Ik ga dadelijk aan het werk, oom. Ik heb alles bij mij. Mijn tas met gereedschappen is al binnen. Het is slechts een paar uren werk, en dan is het zaakje klaar.

— Zo mag ik het horen, mijn jongen, riep de oude heer vrolijk uit. Suzanne zal je aanstonds wel een kop thee komen brengen, voegde hij er knipogend aan toe.

Jack Dane antwoordde niet, maar ging naar boven, waar hij zijn tas met gereedschap had neergezet.

Naast de tas lagen enige rollen geïsoleerd en glad koperdraad, benevens een toestel om de goede functionering van het telefoontoestel te kunnen controleren.

De jongeman trok zijn jas uit en toog aanstonds aan het werk, en was spoedig in zijn arbeid verdiept.

Plotseling hield hij op, om te luisteren.

Het scheen hem toe, alsof hij snelle schreden in de gang had gehoord.

Hij liep naar de deur en zag juist, hoe Percy Brashfield op de telefoon toetrad, die dicht bij de deur naar het terras aan de gangmuur was bevestigd.

Brommend ging de jongeman weer aan het werk.

Hij was nu bezig met het aanbrengen van de telefoondraad en had daartoe het aftaptoestel op zijn plaats be-

vestigd en de hoorn ter hand genomen om naar mogelijke bijgeluiden te luisteren.

Plotseling verkreeg zijn gelaat een zonderlinge uitdrukking, en het was alsof hij moeite had een kreet te onderdrukken.

Toen bleef hij wel vijf minuten doodstil luisteren.

Daarop maakte hij met langzame bewegingen het aftaptoestel los en legde de hoorn naast zich neer. Hij was bleek en zijn beide vuisten waren krampachtig gebald.

In een plotselinge opwelling deed hij snel enige stappen in de richting van de deur naar het terras, maar hij scheen zich te bedenken en bleef staan.

— De smeerlap, kwam het sissend over zijn lippen. Ik heb de vent al dadelijk gewantrouwd en nu ik zekerheid heb, voel ik veel lust hem de hersens in te slaan. Maar neen, ik wil hier geen schandaal verwekken. Ik mag mijn lieve Suzanne niet in opspraak brengen. Maar neem je voor mij in acht, Percy Brashfield, ik weet nu wat voor vlees ik in de kuip heb.

HOOFDSTUK IV

EEN GEHEIMZINNIGE MOORD

Het was ongeveer vijf uur in de namiddag, toen Raffles op Strawberry Hall arriveerde.

Hij trof de heer des huizes niet thuis, daar deze wegens dringende zaken was weggeroepen, maar Jack Dane, Suzanne de Vallois en mevrouw Westburn wisten hem dit te vergoeden door een opgewekt gesprek.

Toch meende Raffles op te merken,

dat er iets geforceerd was in deze opgewektheid.

Nu en dan verraste hij een snelle blik, die Jack Dane op zijn meisje wierp en waarin hij allerlei gemoedsaandoeningen als liefde, bezorgdheid, ja zelfs woede en haat meende te lezen.

Ook viel hem de buitengewone bleekheid van het gelaat van de jongeman op.

Wat het jonge meisje betreft, Suzan-

ne scheen te verlangen naar het ogenblik, waarop zij met de Grote Onbekende alleen zou zijn.

Dit ogenblik brak eerder aan dan Raffles verwacht had.

Mevrouw Westburn vroeg namelijk beide heren om te blijven dineren.

Raffles nam de uitnodiging dadelijk aan, maar Jack Dane verontschuldigde zich onder een voorwendsel, dat Raffles tamelijk gezocht voorkwam en waarbij Suzanne grote en verbaasde ogen opzette, hetgeen Raffles niet ontging.

Jack Dane nam spoedig daarop afscheid, en Raffles zag, hoe de jonge man en Suzanne in een hoek fluisterend en blijkbaar opgewonden nog even met elkaar spraken.

Even daarna zag Raffles Jack Dane de oprijlaan snel ten einde lopen en door het hek verdwijnen.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd mevrouw Westburn voor een of andere huishoudelijke aangelegenheid buiten de kamer geroepen.

Suzanne en Raffles waren alleen.

Dadelijk snelde het jonge meisje op haar voogd toe en zei:

— Hoe dankbaar ben ik u, mylord, dat gij zo spoedig gekomen zijt, fluissterde zij.

— Nu gij hier zijt, voel ik mij reeds veel geruster.

— Gij zijt dus nog altijd bevreesd?

— Ja, mylord, ik ben zeer bang.

— Is er nog iets gebeurd na het schrijven van uw brief?

— Gelukkig niet.

— Het zal nog wel even duren, voor wij aan tafel gaan. Hebt gij er iets op tegen om mij de plaats te wijzen, waar gij twee malen dat rode ding gezien hebt?

— Volstrekt niet, mylord, gaat u maar mee, antwoordde het jonge meisje haastig.

Beiden verlieten het vertrek en begaven zich door de brede vestibule naar het park, waar zij weldra de plaats bereikt hadden, waar de vorige avond bij de eik de jongelieden elkander voor het eerst hun liefde hadden bekend.

— Hier is het, zei het meisje op zachte toon.

Aanstonds begon Raffles met de grootste zorgvuldigheid de heg te onderzoeken, die aan die kant het park afsloot.

Nu en dan zag Suzanne hem bulken en iets van de grond oprapen.

Plotseling slaakte hij een lichte kreet en stapte snel op het jonge meisje toe.

Hij hield een klein lapje vuurrode stof in de hand, niet groter dan een postzegel, en dat blijkbaar van een grotere doek was afgescheurd.

— Had het rode voorwerp, dat gij meent gezien te hebben, deze kleur? vroeg hij, terwijl hij Suzanne het lapje voor hield.

— Ja, mylord, antwoordde het jonge meisje snel. Het was juist dezelfde kleur.

— Hoe groot ongeveer denkt gij, dat het was?

— Dat zou ik moeilijk kunnen zeggen. Het kwam en verdween zo snel, dat ik zelfs niet zeker weet op welke afstand het zich bevond. Maar ik meen te kunnen zeggen, dat het niet groter was dan een speelgoedballon, waarmede kinderen zich wel eens vermaken.

— Dank u, mademoiselle, die aanwijzing is voor mij van groot gewicht, zei Raffles, terwijl hij het lapje in zijn zak stak. Ik geloof niet, dat het nodig is nog verder te gaan, vervolgde hij. Misschien zou ik zulk een stukje doek nog kunnen vinden in de sloot langs de weg, waarvan gij mij gesproken hebt, maar dit is mij voldoende.

— Nu de man met zijn draaiorgel, vervolgde Raffles. Is het veel moeite mij even de kamer te tonen, waar gij gezeten waart, toen gij de man zag? Het was immers uw boudoir?

— Dat was het tot gisteren nog, mylord, antwoordde het jonge meisje levendig. Maar ik heb van mijn boudoir een slaapkamer en omgekeerd gemaakt.

— Hebt gij daarover met anderen gesproken? vroeg Raffles snel.

— Zeker niet, mylord, antwoordde Suzanne enigszins verbaasd. Waartoe zou ik dat gedaan hebben? Alleen mevrouw Westburn weet er van.

— Gij moet mij de inrichting van beide kamers eens verklaren, als gij wilt, zei Raffles. Ik stel er veel belang in en het kan bij mijn onderzoek van nut zijn.

Bevinden de beide kamers zich op een verdieping?

— Ja, mylord, zij grenzen aan elkaar.

— De deuren komen dus op dezelfde gang uit?

— Ja, mylord, Maar men kan zowel het boudoir als mijn slaapkamer nog door een andere deur bereiken.

— De ramen kijken dus op het smalle zijpad tussen uw huis en dat van uw buurman uit?

— Zoals gij zegt, mylord.

— Dan weet ik genoeg, mademoiselle. Ik behoef de kamers niet eens te zien. Laat ons maar weer in huis gaan, want aanstonds zal de gong voor het diner wel luiden.

De oude heer Westburn was inmiddels thuis gekomen en het gesprek liep tijdens de maaltijd over verschillende onderwerpen.

Om half negen nam Raffles afscheid van het echtpaar Westburn en van Suzanne de Vallois en begaf zich te voet terug naar zijn huis.

Toen hij ongeveer een uur gewandeld had en het reeds geheel donker was geworden, meende hij op enige afstand, aan de tegenovergestelde zijde van de weg, een donkere gedaante te zien naderen, die blijkbaar moeite deed onopgemerkt te blijven.

Terwijl Raffles nog nadacht over het doel van deze late wandeling, zag hij bij een kromming van de weg, helder beschenen door de maan, die juist door kwam, de gedaante van een tweede man, die op ongeveer honderd meter achter de eerste eveneens snel voortschreed.

— Daar moet ik het mijne van hebben, bromde Raffles in zich zelf.

Hij dook snel weg achter een zware boom en wachtte.

Spoedig was de tweede wandelaar voldoende dicht bij, om door Raffles als Jack Dane te worden herkend.

Reeds wilde hij te voorschijn treden en zich bekend maken, toen de jongeman plotseling van de weg afweek, over de droge sloot sprong, welke deze van de heidegronden scheidde, en in een kreupelbosje verdween.

Hoofdschuddend bleef Raffles enige tijd staan.

Hij hoorde nog even het lichte geritsel van takken, dat zich hoe langer hoe meer verwijderde en daarna bleef alles doodstil.

Raffles haalde de schouders op, zette zijn weg voort en was weldra het gehele voorval glad vergeten.

Toen hij thuis kwam, ontving Brand hem met de opgewekte vraag:

— En heb je iets gevonden bij de heg van het park? Ik geloof het wel, is het niet?

— Ah zo, zei Raffles lachend, terwijl hij zich van jas en hoed ontdeed, je hebt ons zeker door de kijker bespied.

— Natuurlijk, antwoordde Brand, anders was het onmogelijk geweest iets te zien. Maar je hebt nog niet op mijn vraag geantwoord.

— Ik heb inderdaad iets gevonden, namelijk een stukje van het rode voorwerp, waarvan Suzanne in haar brief spreekt.

Hij stak de hand in de zak en haalde er het kleine, rode lapje uit, dat hij Brand toereikte.

— Wat is dat? vroeg de jonge man nieuwsgierig, terwijl hij het lapje uit de vingers van Raffles aannam. Het lijkt wel een stukje van een vuurrode doek te zijn, dat sommige hengelaars bij het vissen gebruiken.

— Dat is het ook, bevestigde Raffles. Kun je niet voelen wat voor stof het is?

— Neen, antwoordde Brand, terwijl hij het lapje tussen zijn vingertoppen heen en weer wreef. Ik zou zeggen, dat het zijde is, naar het fijne weefsel te oordelen.

— Het is geen zijde, zei Raffles, maar een stukje cachemir.

— Het zou dus van een vrouwenkledingstuk afkomstig moeten zijn? vroeg Brand.

Raffles glimlachte en zei:

— Gij denkt natuurlijk het eerst aan een cachemiren shawl. Maar er zijn ook wel mannen, die kledingstukken van cachemir dragen, al zijn het dan geen Westerlingen, voegde hij er met een snelle blik naar zijn jonge vriend aan toe.

— Indiërs, riep Brand uit, alsof er hem plotseling een licht opging. Het is

een stuk van een hoofddoek.

— Precies, antwoordde Raffles kalm. Er zijn in Indië niet vele kasten, die een hoofddoek of een tulband van deze rode kleur dragen. Nu, dat doet er voorlopig ook niet toe. De hoofdzaak is, dat wij weten, dat Lynch hier achter zit, die zich, zoals wij weten, door indische handlangers laat bijstaan. Ik voorzie ernstige gevaren voor Suzanne de Vallois en ik zal haar morgen nog eens op het hart drukken, dat zij zich in acht moet nemen. Het liefst zou ik haar maar dadelijk weer naar een andere plaats brengen, waar het onmogelijk zou zijn haar te vinden, of haar na-deel te berokkenen.

— Ik geloof, dat de beste plaats voor haar zou zijn in het huis van haar man, merkte Brand met een effen gezicht op.

— Je hebt gelijk, Charles. Dan zal zij zeker wel veilig zijn, want dan zal het geen doel meer hebben op haar miljoenen te azen. Maar kom, laten wij naar bed gaan. Ik moet morgen weer vroeg op. Het is zaak, om de geheimzinnige krachten, die hier aan het werk zijn, zo gauw mogelijk tot machteloosheid te doemen.

Kort daarop was alles in huis in diepe rust.

* * *

De volgende ochtend was Raffles reeds om zeven uur aangekleed en had hij zelfs al ontbeten.

Brand verscheen pas een half uur later op het toneel, en kwam in de lichte vrolijke onblijtkamer, toen Raffles reeds een aantal kranten had doorgelezen.

Brand had zijn vriend juist goede-morgen gewenst toen de telefoon ging.

— Wil ik eens horen wat het is? vroeg Brand, terwijl hij op het toestel toetrad.

— Ja, wil je, zei Raffles tamelijk verbaasd over het vroege uur, waarin men meende hem te moeten opbellen.

De jongeman nam de telefoon van de haak en Raffles verdiepte zich weer in de lezing van zijn blad, toen hij plotseling opkeek bij het horen van een kreet van schrik en ontsteltenis, van Brand.

— Wat is er? vroeg Raffles, ongerust. Is er wat gebeurd?

— Jack Dane is door de politie gear-

resteerd, antwoordde Brand met sidderende stem, terwijl hij de hoorn nog steeds aan het oor hield.

— Gearresteerd, zeg je? riep Raffles in de hoogste verbazing, terwijl hij van zijn stoel opsprong. Op welke aanklacht dan?

— Verdacht van moord, antwoordde Brand. Maar wees even stil, ik spreek nu met mademoiselle Suzanne.

En terwijl Raffles zich met bleek ge-laat weer in zijn stoel liet vallen, bleef Brand op snelle, gejaagde toon nog enkele vragen stellen, waarop hij dan telkens ingespannen luisterde.

Ten slotte hing hij de hoorn weer op en trad op Raffles toe.

— Ik heb haar beloofd, dat je zo spoedig mogelijk zoudt komen, zei hij. Het arme kind is letterlijk radeloos.

— Geen wonder. Vertel mij, wat er gebeurd is, zei Raffles op doffe toon.

— Het is in een paar woorden verteld, zei Brand. Vanochtend zeer vroeg, omstreeks een uur of vier, is op enige afstand van onze woning, aan de kant van de weg het lijk van een vermoorde man aangetroffen en naast die man vond men Jack Dane geknield liggen, die blijkbaar moeite deed hem in het leven terug te roepen.

— Het slachtoffer was natuurlijk de nieuwe bewoner van het landhuis, riep Raffles haastig uit.

— Hoe kom je daarbij? vroeg Brand verbaasd. Het was een bewoner van het dorp, de rentmeester van een der hoeven hier in de buurt.

— Wat vertel je me nu? riep Raffles uit, terwijl hij opsprong.

— Waarom dacht je, dat het de nieuwe bewoner van het herenhuis zou zijn? vroeg Brand hoe langer hoe verbaasder.

— Dat zal ik je later wel verklaren. Ga nu eerst door en zeg wie de stommelingen geweest zijn, die Jack Dane voor schuldig hebben gehouden en op welke gronden.

— Heel eenvoudig. Het slachtoffer was blijkbaar gewurgd met een dun staaldraad, nadat hij door een hevige

slag op het achterhoofd bewusteloos geslagen was. Welnu, men vond in de gereedschapstas, welke naast Jack Dane op de grond stond, en waarvan hij bekende, dat het zijn eigendom was, eni-

ge rollen dik koperdraad en een zware hamer.

— Welnu, wat zou dat? riep Raffles ongeduldig uit.

— Aan die hamer... kleefde bloed.

HOOFDSTUK V

ONTDEKKINGEN

— Bloed? herhaalde Raffles. Hoe kwam dat aan die hamer?

— Dat vraagt iedereen, antwoordde Brand. Die vraag stel ik mij ook. Jack Dane kon of wilde er geen opheldering over geven. Of liever, toen men hem die vraag stelde, haalde hij zijn schouders op, en zei, dat hij zich waarschijnlijk zelf verwond had en dat daardoor bloed aan de hamer was gekomen. Maar de commissaris van politie hield dit voor een uitvlucht.

— En verder?

— Verder? Wel, de politie zegt eenvoudig, dat Jack de man met zijn hamer heeft neergeslagen en daarna met een eind koperdraad heeft gewurgd.

— Maar dat is de grootste krankzinnigheid, riep Raffles uit, terwijl hij woedend de vuisten balde. Er is toch voor iedere misdaad een motief. Welke reden zou Dane er in 's hemelsnaam voor hebben gehad een man te vermoorden die hem wildvreemd was.

Brand haalde de schouders op.

— De commissaris heeft volstrekt niet naar een motief gevraagd en Dane eenvoudig gearresteerd op de aanwijzingen, die ik je zo even noemde.

— Maar dan moeten wij aanstonds aan het werk om die ongelukkige jongeman weer vrij te krijgen, riep Raffles uit. Suzanne moet in vreselijke angst

verkeren. Ik ga onmiddellijk naar haar toe.

— Doe dat, zei Brand. Zij zal misschien al vol ongeduld je komt afwachten.

Raffles nam zijn hoed, snelde naar de garage, stapte in de kleine, snelle twositter, die daar steeds door Henderson, Raffles' trouwe chauffeur, die al menig werkzaam aandeel had gehad in de avonturen van zijn meester, werd gereed gehouden en reed in snelle vaart naar Strawberry Hall.

Ofschoon het nog vroeg in de ochtend was, waren alle bewoners van het huis blijkbaar reeds lang op en doende.

Hij trof het gehele gezin in een beklaagenswaardige toestand aan.

De oude heer Westburn sprak geen woord en liep met gebalde vuisten en gebogen hoofd onafgebroken de grote ontvangkamer op en neer.

Zijn vrouw zat in een hoekje en schreide stil voor zich heen.

Wat Suzanne betreft, het jonge meisje was doodsbleek, en liep handenwringend heen en weer, nu en dan in snikken uitbarstend.

Zodra Raffles het vertrek was binnengetreten, snelde zij op hem toe, greep zijn beide handen en zou voor hem zijn neergeknield als Raffles haar dit niet belet had.

— Goddank dat gij er zijt, riep het jonge meisje uit. Ik weet niet hoe het komt, maar ik geloof dat gij de enige zijt, die ons hulp kan brengen.

Raffles legde zijn rechterhand bedarend op de blonde lokken van de jonge Française en zei:

— Gij moogt u niet zo opwinden, Mademoiselle, gij zult naar ik veronderstel wel alles van de zaak afweten, en gij moet mij nauwkeurig alles vertellen, wat er is voorgevallen.

Raffles geleidde haar naar een brede leunstoel bij een der ramen en verzocht haar te gaan zitten.

— Zeg mij allereerst eens, van wie gij de biezonderheden betreffende dit noodlottig voorval vernomen hebt? vroeg hij.

— Een onzer buitenhuis wonende tuinlieden, aldus begon Suzanne, begaf zich juist hierheen met een paar vrienden, toen hij... Jack op de weg zag geknield liggen naast het slachtoffer. Jack wenkte hen naderbij te komen en op hetzelfde ogenblik naderden er van de tegenovergestelde kant twee veldwachters. Hij was er bij tegenwoordig, toen de veldwachters Jack ondervroegen en hij hoorde de antwoorden, welke deze gaf, op de vragen die hem werden gesteld.

— En dat is hij u zeker dadelijk komen vertellen? vroeg Raffles vol belangstelling.

— Dadelijk, mylord. Gij begrijpt wel, dat het bericht van onze verloving spoedig hier in huis en ook daar buiten bekend is geraakt. De tuinman zag, dat mijn arme Jack zich gewillig door de beide veldwachters liet wegvoeren en kwam toen direct hierheen. Ik werd gewekt en uit zijn eigen mond vernam ik wat er gebeurd was.

— En toen?

— Toen ben ik onmiddellijk naar de commissaris van politie gereden en uit diens mond heb ik nog enige nadere biezonderheden gehoord. Hij was niet onvriendelijk en hij heeft mij zelfs toegestaan enige woorden met Jack te wisselen, maar hij scheen vast van zijn schuld overtuigd te zijn.

— Zei hij niet, waarom hij dat geloofde?

— Jawel, mylord. Uit het onderzoek van de Londense gerechtsgeneesheer, die onmiddellijk per auto werd gehaald, bleek, dat de moord zeer kort te voren, niet meer dan twintig à dertig minuten was gepleegd, en het bloed, dat aan de hamer kleefde was zelfs nog niet opgedroogd. De striem om de hals van de vermoorde kwam, zo zei hij, juist overeen met de dikte van het koperdraad, dat zich in de gereedschapstas van Jack bevond...

Het jonge meisje had deze laatste woorden bijna onhoorbaar en met bevede lippen geuit.

Raffles drukte haar bemoedigend de hand en zei:

— Ik geloof niet, dat Jack zich lang in arrest zal bevinden. Het moet hem toch gemakkelijk vallen zijn alibi te bewijzen.

Dat ligt toch, dunkt mij, voor de hand. Jack moet toch van uur tot uur kunnen opgeven waar hij zich gisteravond bevond?

— Dat kon hij juist niet, mylord, kwam het fluisterend over de lippen van het jonge meisje.

Raffles deed verbaasd een stap achteruit.

— Wat betekent dat nu? mompelde hij, om vervolgens luide op te merken: Hoor eens, lief kind, dat is dwaasheid. Toen ik mij gisteren van hier te voet naar huis begaf, heb ik Jack nog gezien.

Snel hief Suzanne het hoofd naar Raffles op en keek hem met grote ogen aan.

— Hoe laat was dat? vroeg zij toonloos.

— Omstreeks tien uur in de avond, antwoordde Raffles, en ik zal, als dit nodig is, de commissaris hiervan op de hoogte brengen.

— Jack heeft hem gezegd, dat hij tot laat in de nacht heeft gewerkt en toen een wandeling is gaan maken, omdat hij voelde toch niet te kunnen slapen.

— Zonderling, zeer zonderling, bromde Raffles in zich zelf. Waarom zwijgt Jack wat hij van tien uur des avonds tot drie uur of half vier in de ochtend verricht heeft? Hij heeft toch niet al die tijd in het donker gewandeld?

Toen vervolgde hij luid:

— Hebt gij zelf niet getracht, Jack te doen inzien, dat hij moest zeggen, waar hij gedurende die vijf uren geweest is?

— Ik wist het toen nog niet, mylord, antwoordde het jonge meisje zachtjes. De commissaris deelde mij dit pas mede, toen ik op het punt stond te vertrekken.

Raffles schudde nadenkend het hoofd. Toen zei hij op vastberaden toon:

— Ik behoef u zeker niet nadrukkelijk te verklaren, dat ik geen seconde aan de schuld van Jack Dane geloof. Een man, die een ander heeft neergeslagen en op zulk een gruwelijke wijze van het leven berooft, blijft stellig niet in de nabijheid van zijn slachtoffer, maar neemt zo snel hij kan de vlucht. Daarenboven slaat geen enkele man een ander dood, of hij moet er een goede reden voor hebben. Nu zou men kunnen denken aan een plotselinge twist tussen twee voorbijgangers, maar hoe dan het feit te verklaren, dat men daarna zijn slachtoffer op zulk een barbaarse wijze wurgt? Waar heeft het drama zich eigenlijk afgespeeld?

— Het gebeurde, zoals gij weet, op de grote weg, mylord, op ongeveer tien minuten afstand van uw huis en dichtbij de zijweg, die bijna uitsluitend gebruikt wordt door landbouwers, wier hoeven aan die weg liggen.

— Weet gij ook, waarheen men het lichaam van de verslagene heeft gebracht? ging Raffles voort.

— Ja mylord, naar het lijkenhuisje van het ziekenhuis hier in het dorp.

— Dank u, mademoiselle, zei Raffles, terwijl hij de hand van het jonge meisje greep en bemoedigend drukte. Ik hoop u binnen kort goed nieuws te kunnen brengen.

— Als dat waar is, zal ik er u ten eeuwige dage dankbaar voor zijn, mylord, zei Suzanne, terwijl zij Raffles door haar tranen heen toelachte.

De Grote Onbekende nam afscheid en bevond zich spoedig op weg naar het ziekenhuis.

Raffles zou Raffles niet geweest zijn, als hij niet direct toestemming had weten te verkrijgen tot het lijkenhuisje,

maar zijn onderzoek leverde niet veel nieuwe gezichtspunten op, en tien minuten later had hij het gebouw reeds weer verlaten.

Zijn auto bracht hem nu binnen korte tijd naar de plek, waar zich slechts enkele uren tevoren het drama had afgespeeld.

Hij stapte uit en begon de plek, waar het lichaam gevonden was en de omgeving daarvan te onderzoeken.

Nu en dan bukte hij zich, teneinde iets dat zijn aandacht had getrokken op te rapen, en ten slotte drong hij in het kreupelbosje door, waarin hij geruime tijd vertoefde en waaruit hij pas weer een half uur later te voorschijn kwam.

Zijn gelaat had een opgewekte uitdrukking verkregen, toen hij weer in de auto stapte, die hem binnen enkele minuten naar zijn buitenverblijf terugbracht.

Hij had het hek van de tuin nauwelijks geopend of Brand kwam hem tegemoet.

— Iets ontdekt? vroeg hij haastig.

— Zeker heb ik iets ontdekt. En dat iets is een bevestiging van de volmaakte onschuld van Jack Dane.

— Daaraan heb ik ook geen ogenblik getwijfeld, zei Brand. Laten wij naar binnen gaan, want ik brand van nieuwsgierigheid.

Toen de beide vrienden in de kleine rookkamer hadden plaats genomen, haalde Raffles een klein lapje van rode kleur uit zijn vestzak en overhandigde het aan Brand.

Deze behoefde niet te vragen wat het was, en zei alleen: Waar heb je dat gevonden?

— In het kreupelbosje bij de tussensprong, op ongeveer veertig passen van de plek, waar het lijk gevonden is.

— Dus de man van de hoofddoek is daar geweest? riep Brand opgewonden uit.

— Daaraan valt niet te twijfelen, hernam Raffles. En ik ben er ook zeker van, dat hij de moordenaar is.

— Maar het doel van de moord? riep Brand uit.

— O, wat dat betreft: die moord was een vergissing, zei Raffles op kalme toon.

— Wat zeg je daar? Een vergissing?

Verklaar je nader.

— De moordenaar meende een ander voor zich te hebben.

— Een ander, herhaalde Brand, hoe langer hoe verbaasder. Wie?

— Mij, antwoordde Raffles bedaard. Met een sprong was Brand uit zijn stoel.

Hij vestigde zijn ogen met een blik vol ongeloof op zijn vriend en zei:

— Kom, Edward, dat kan je toch niet menen. Met welk doel zou iemand Lord Winston naar het leven staan?

— Omdat hij de voogd is van Suzanne de Vallois.

— En de moordenaar?

— De potentiële moordenaar is een Indiër, die handelt op bevel van Professor Lynch, de Koning der Misdadigers. Aan de kleur en de stof van zijn hoofddoek, is te zien, dat die Indiër een Tugh is, dat wil zeggen, een lid van het geheime Genootschap der Wurgers, waarvan je natuurlijk wel eens gehoord hebt.

— Zeker heb ik daarvan gehoord, antwoordde Brand, maar ik meende, dat de Engelse regering dat genootschap indertijd met wortel en tak had uitgeroeid.

— Dan heb je je een verkeerde voorstelling gemaakt van de levenskracht en het uithoudingsvermogen der Indische instellingen, hernam Raffles ernstig. Ik wil hier geen breedvoerige uiteenzetting geven van dit instituut, maar het zij je voldoende, te weten, dat de Tughs degenen, die niet tot hun genootschap behoren en zich in een of ander opzicht hun wrok op de hals hebben gehaald, op verlijnde wijze vermoorden. Zij gebruiken daartoe een dun, maar uiterst sterk koord, hetwelk zij met buitengewone behendigheid weten te hanteren. In de meeste gevallen bestaat dit koord uit een snoer sterke zijden draden, dat aan het einde voorzien is van een

kleine loden kogel en dat somtijds wel een lengte van tien meter heeft.

— En hoe bedient de Tugh zich van dat wapen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ongeveer op dezelfde wijze als de cowboy zich bedient van zijn lasso en de Vuurlander van zijn werpkogels. Hij werpt namelijk, onhoorbaar achter zijn slachtoffer aan sluipend, met een brede zwaai het nimmer falend koord om de hals van zijn vijand. Door de geweldige vaart en het gewicht van de loden kogel slingert het uiteinde van het koord zich in een oogwenk enige malen om de hals van de ongelukkige, de wurger trek het koord aan en binnen enkele seconden is zijn tegenstander gewurgd.

— Vreselijk, mompelde Brand. En geloof je, dat de vermoorde op deze wijze van het leven is beroofd?

— Daarop zou ik wel durven zweren. Ik heb de wonden van de hals en ook die aan het hoofd gezien, en ik ben er zeker van, dat niet de hoofdwonde aan de wurging is voorafgegaan, maar dat eenvoudig het gevolg is geweest van een val. De ongelukkige is met kracht achterover getrokken en zijn achterhoofd is met geweld tegen een steen aangebond. De halswonde vertoont twee vlakboven elkaar gelegen groeven, die zonder twijfel van het wurgkoord afkomstig zijn.

— Maar nu weet ik nog niets van de vergissing.

— Heel eenvoudig. Het begon pas te schemeren, toen de misdaad gepleegd werd. De vermoorde is van mijn grootte en mijn figuur en hij droeg ten overvloede een bruine overjas, precies als ik er een draag. Het is wel vreselijk, dat die arme man het slachtoffer van die gewetenloze sluipmoordenaar is geworden.

De vuisten van Raffles balden zich, toen hij dit zeide en zijn ogen glinsterden onheilspellend.

HOOFDSTUK VI

RAFFLES KOMT OP EEN SPOOR

Brand zat even stil, al dat schokkende nieuws te verwerken, tot hij ineens zei:

— Dat is allemaal goed en wel. Wij nemen dus aan, dat de misdaad door een Indiër in dienst van Lynch bij vergissing op die ongelukkige gepleegd is en dat jij eigenlijk bedoeld was. Ik kan mij ook indenken, in de beweegreden daarvan; er moet Lynch veel aan gelegen zijn, de lastige voogd van het meisje, die hem in zijn boosaardige plannen kan dwarsbomen, eenvoudig uit de weg te ruimen. Dat alles is mij nu wel duidelijk, maar het is mij totaal duister, waarom Jack Dane de beschuldiging op zich laat kleven van een misdaad, die hij volstrekt niet heeft begaan.

— Je stelt de kwestie heel zuiver, amico, merkte Raffles goedkeurend op. Zo is het ook. Dat is het enige duistere punt, en toch geloof ik, dat wij door redeneren een oplossing zullen kunnen vinden.

— Laat eens horen.

— Laten wij dan beginnen met de feiten vast te stellen: ik zie Jack Dane des avonds tussen tien uur en half elf op de weg lopen, en wel in de richting van Strawberry Hall. Goed. Om iets over drieën wordt hij dicht bij mijn woning opnieuw aangetroffen. Het is dus al zeer onwaarschijnlijk, dat hij binnen die korte tijd naar bed is geweest. Wij zullen ons daarvan trouwens wel kunnen overtuigen. Men vindt in zijn tas koperdraad, dat hij vaak bij zijn werk gebruikt, te en voorts een bebloede hamer, waarop het bloed nog niet eens helemaal gestold is. Als wij de mogelijkheid elimineren, dat een derde persoon, buiten Jack's medeweten, zich van die hamer

heeft bediend, een mogelijkheid, die al zeer gering is, dan moet hij hem dus zelf hebben gebruikt. Dat zijn de feiten. De vraag is dus slechts tegen wie en waarom heeft hij die hamer gebruikt? Als we dat weten, dan weten wij waarschijnlijk ook waarom hij deze zware beschuldiging op zich laat rusten en niet wil zeggen, waar hij vannacht geweest is.

— Dat denk ik ook, zei Brand. Er moet natuurlijk een zeer gewichtige reden zijn, welke hem belet te zeggen, hoe hij zijn tijd heeft doorgebracht.

— Juist, en het staat voor mij vast, dat de enige reden, welke een man kan beletten zich aan een zware straf te onttrekken, door eenvoudig de waarheid te zeggen, verband houdt met... de eer.

— Maar in welk opzicht kan zijn eer hiermede gemoeid zijn? riep Brand uit.

— Ik zeg niet, dat het zijn eer was, hernam Raffles op eigenaardige toon. Het kan, bijvoorbeeld, de eer ener... vrouw zijn geweest.

Brand keek zijn vriend verwonderd aan.

— Een vrouw? riep hij uit. Welke vrouw dan?

— Wel, natuurlijk zou het een vrouw moeten zijn, die een grote plaats in zijn leven inneemt, en dat zou dan in dit geval niemand anders kunnen zijn dan Suzanne de Vallois.

Brand schudde het hoofd.

— Ik moet eerlijk bekennen, dat ik er nog niet veel van begrijp, zei hij.

— Nu, ik zou onwaarheid spreken als ik zei, dat mij alles reeds duidelijk is, zei Raffles glimlachend. Maar toch meen ik reeds enig licht te zien. Heb ik je al

verteld, dat ik gisteravond niet alleen Jack Dane, maar ook Percy Brashfield ontmoet heb?

— Neen, riep Brand uit. Daar weet ik niets van.

— Onze jonge buurman, die hier pas is komen wonen, liep ongeveer een honderd meter voor Jack Dane uit, en scheen, evenals deze zich aan iedere herkenning te willen onttrekken. Ik kreeg de indruk, dat Jack hem achterna liep, maar toen ik onze jonge vriend wilde aanspreken, was hij juist achter een heg verdwenen.

— Het geval wordt er, vind ik, niet duidelijker op, bromde Brand.

— Geloof je? vroeg Raffles met een eigenaardig glimlachje. Misschien verklaart het juist heel veel. Maar, om dat zeker te kunnen zeggen, zou ik die jonge snuiter eens moeten spreken.

Met een vastberaden beweging stond Raffles op en wierp een blik op zijn polshorloge.

— Het is nu tijd om te lunchen, zei hij. Daarna kan ik hem als een zijner naaste bureu wel een bezoek gaan brengen, al is het nog wat vroeg. Misschien kan ik iets te weten komen, dat enig licht brengt aangaande zijn zonderlinge wandeling van gisteravond. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar ik geloof, dat het in verband staat met de stilzwijgendheid van Jack Dane, over hetgeen hij deze nacht heeft gedaan.

Raffles voegde de daad bij het woord, en begaf zich na de lunch te voet naar het landhuis van Percy Brashfield. Hij overhandigde zijn kaartje aan de bediende, die de deur voor hem opende, erbij voegende, dat hij (Raffles) een der naaste bureu was van de heer des huizes en gekomen was om, zoals het goede bureu betaamt, nader kennis te maken.

Het uiterlijk van de bediende viel Raffles, de grote menskenner, direct als niet zeer gunstig op en de handelwijze van de man begreep hij helemaal niet.

De bediende draaide het kaartje in zijn vingers om en om, keek de bezoeker toen glurend aan, om ten slotte te zeggen, dat zijn meester ongesteld was en niemand kon ontvangen.

Daar kon Raffles natuurlijk niets tegen in brengen. Iedereen, zelfs de sterksten kunnen ziek worden. Kou vatten of zo iets. Hij zei daarom:

— Het spijt me dat te moeten horen. Wens uw meester namens mij het beste en zeg hem, dat ik later mijn bezoek nog wel eens zal herhalen als hij hersteld is. Het is toch niet ernstig, hoop ik?

— Ernstig?... nee, dat geloof ik niet. Meneer is eigenlijk niet ziek, maar gewond. Hij is gisteren van zijn paard gevallen en heeft zich erg bezeerd. Hij is vandaag in bed gebleven, omdat hij veel pijn had.

— Zo... zo..., dat is niet zo best, zei Raffles, maar als er geen armen of benen gebroken zijn, zal het wel los lopen.

Nogmaals van harte beterschap met uw meester.

Raffles draaide zich om en vertrok. Aan het einde van de laan, die naar de huisdeur leidde, wendde hij zich nog even om.

De bediende stond hem nog steeds, met het kaartje in de hand, na te kijken.

— Een prachtig gedresseerde bediende, dat moet ik zeggen, mompelde Raffles. Die kerel heeft een buitengewoon ongunstig uiterlijk.

Stond hij gewoon te liegen of handelde hij in opdracht van zijn baas. Nu, wij zullen er spoedig wel meer van te weten komen.

Spoedig had hij het huis van een der artsen bereikt. Hij besloot eens op informatie uit te gaan.

Hij belde aan en vroeg aan het dienstmeisje, dat hem de deur opende:

— Is dokter Atkinson thuis, meisje?

Het is wel zijn spreekuur niet, maar als hij thuis is, zou ik hem toch wel graag onmiddellijk willen spreken, zei Raffles, terwijl hij binnentrad.

Enige ogenblikken later stond hij tegenover dokter Atkinson, die hem hartelijk de hand toestak en zei:

— Blij u te zien, mylord. Is het een goede wind, die u tot mij voert?

— Ik kom slechts om u even een vraag te stellen, dokter, antwoordde Raffles glimlachend. Een vraag, waarvan de beantwoording, naar ik hoop,

uw beroepsgeheim niet zal schenden.

— Nu, laat maar eens horen, zei dokter Atkinson lachend.

— Mag ik u vragen of u bij de heer Brashfield bent ontboden?

— Dat ben ik inderdaad, antwoordde de geneesheer wel enigszins verwonderd over deze vraag.

— Is het niet in strijd met uw beroepsgeheim om mij te zeggen, van welke aard zijn verwonding is?

— Volstrekt niet, antwoordde de geneesheer, hoe langer hoe verbaasder. Hij heeft een vrij ernstige hoofdwonde.

— Kan hij van zijn paard gevallen zijn?

— Dat in geen geval, want bij een dergelijke val, zouden ook schaafwonden, blauwe plekken en ontvellingen ontstaan zijn. Ik geloof eerder dat hij bij een twist of handgemeen een flinke klap heeft opgelopen.

— Ik dank u, dokter, voor uw mededelingen, zei Raffles, terwijl hij de geneesheer de hand toestak. En ik geef u de verzekering, dat gij er volstrekt geen kwaad mee hebt gedaan, met mij deze inlichtingen te verschaffen, integendeel.

De beide heren wisselden nog enige woorden, waarna Raffles zich, in gedachten verzonken naar huis begaf, waar Brand hem reeds met ongeduld wachtte.

— Aan je gezichtsuitdrukking te zien, begon de jonge man, dan moet je iets tamelijk gewichtigs hebben ontdekt. Je ogen schitteren en je lippen knijp je op elkaar. Ik ken die verschijnselen.

— Het is waar, zei Raffles, terwijl hij zijn hoed op een stoel wierp en zich met de hand door het haar streek.

— Waar ben je geweest?

— Ten eerste heb ik ontdekt, dat onze vriend Percy Brashfield er althans één bediende op na houdt met een zeer ongunstig uiterlijk.

— Dat bewijst niet veel, riep Brand lachend.

— Op zichzelf niet, hernam Raffles, maar in verband met al het andere is het toch niet zonder betekenis. Je moet namelijk weten, dat Brashfield mij niet kon ontvangen, omdat hij gewond is door een val van zijn paard. Maar nu blijkt bij

nadere informatie, dat onze buurman misschien wel op een paard heeft gezeten, maar er in ieder geval niet is afgevallen.

— Hoe weet je dat?

— Dokter Atkinson, die hem behandelt, heeft het mij zelf gezegd.

— Dat is inderdaad heel vreemd, zei Brand. Wat kan dat te betekenen hebben?

— Die vraag heb ik mij zelf natuurlijk ook dadelijk gesteld. Die wond moet Brashfield gekregen hebben na gisteravond half elf, want toen ik hem heb zien lopen scheelde hem niets. Breng een en ander nu eens in verband met het stilzwijgen van Jack Dane.

In ieder geval staat het voor mij nu zo goed als vast, dat Jack Dane die wond heeft toegebracht.

— Dus die bebloede hamer...

— Precies.

— Maar waarom? vroeg Brand.

— Dat is natuurlijk de grote vraag, maar wij zullen wel eens zien...

Met een paar stappen was Raffles bij de telefoon en het volgend oogenblik hoorde Brand het volgende eenzijdige gesprek:

— Heb ik de eer met de commissaris van politie te spreken? Ik ben de Earl of Winston. De arrestant Jack Dane reken ik tot mijn vrienden; zijn er bezwaren om mij te zeggen, of de jongeman gewond was, toen hij gearresteerd werd?

Er volgde een korte pauze en toen zei Raffles: «Ik dank u», tot slot van het gesprek.

— Het is zoals ik dacht, zei hij, terwijl hij weer op Brand toetrad.

— Wat is er dan gebeurd?

— De twee jongelieden schijnen een hevige twist te hebben gehad of zijn in ieder geval met elkander handgemeen geraakt.

— Om welke reden? vroeg Brand.

— Dat is niet gezegd, doch er kan maar één reden zijn, en dat is die van jalouzie.

— Met andere woorden: Brashfield zou ook op Suzanne de Vallois verliefd zijn?

— In ieder geval zou het mij niet

verwonderen als hij met haar wenste te trouwen.

Brand keek enige tijd zwijgend voor zich en zei:

— Nu geloof ik, dat ik langzamerhand licht begin te zien. Brashfield zal wel een handlanger zijn van Lynch, die hem wegens zijn uiterlijk geschikt heeft gevonden om het hoofd van het jonge meisje op hol te brengen en haar dan ten huwelijk te vragen. Op deze wijze zouden de miljoenen hem als een rijpe vrucht in de schoot vallen.

— Goed geredeneerd, zei Raffles glimlachend, maar nu verder.

Brand dacht even na en vervolgde toen:

— Gisteren werd de verloving tussen Jack Dane en Suzanne bekend gemaakt.

— Misschien heeft Brashfield de zaak daarom willen forceren en is hij nog gisteravond laat op weg naar de Westburns gegaan.

— Dat is zo goed als zeker, hernam Raffles, maar om elf uur legt men natuurlijk geen bezoeken af met het doel om de hand van een meisje te vragen. Neen, die vent is daar met een heel ander doel heengegaan.

— Maar wat denk je dan? riep Brand verschrikt uit.

— Ik denk, dat Brashfield des nachts in de slaapkamer van het jonge meisje heeft willen doordringen, om haar aldus onherroepelijk te compromitteren.

— Maar als hij daar werkelijk geweest was, riep Brand uit, dan zou de oude heer Westburn het jou toch wel in vertrouwen hebben verteld. Je bent toch haar voogd.

— Hij is er ook niet geweest, vervolgde Raffles kalm.

— Mijn hemel, nu weet ik er geen touw meer aan vast te knopen, riep Brand uit, terwijl hij met beide handen wanhopig naar zijn hoofd greep. Hij is er wel geweest, en hij is er niet geweest?

Raad... raad... wat is dat?

— In zekere zin is dat zo, hernam Raffles glimlachend. Maar kom, ik wil je niet te lang in onzekerheid laten. Toevallig vertelde Suzanne mij gisteren, dat zij haar boudoir tegen haar slaapkamer

had omgeruild. Brashfield, die van deze verandering natuurlijk niet wist, is in het boudoir van het jonge meisje doorgedrongen.

— En heeft Jack Dane hem daarbij betrappt, en is hij aldus met de indringer slaags geraakt? vroeg Brand.

— Dane is inderdaad waarschijnlijk op het voetspoor van de indringer, eveneens binnengeklommen, maar gevochten hebben ze daar niet. Door het lawaai van de worsteling zou Suzanne immers wakker zijn geworden. Neen, ik denk, dat beiden tegelijkertijd het vertrek verlaten hebben of wel, dat Brashfield gevlucht is en naderhand in de buurt van het huis door Dane achterhaald. Maar het waarschijnlijkste is, dat onze nieuwe buurman Jack Dane heeft opgewacht en hem in de duisternis van uit een hinderlaag verraderlijk heeft overvallen.

— Goed, laten we dat aannemen, maar hoe kwam Dane in het holste van de nacht aan die hamer en aan zijn tas gereedschappen?

— Dat is zo verwonderlijk niet. Hij had immers die dag een en ander voor de oude heer Westburn gerepareerd en zal, uit verstrooidheid de tas hebben meegenomen, welke hij in het boudoir had neergezet.

— Ook dat neem ik aan. Maar nu kom ik aan het cardinale punt: hoe wist Jack Dane wat Brashfield van plan was?

Raffles bekeek de punten van zijn nagels en dacht even na.

Toen hief hij het hoofd op en zei:

— Dat is het enige duistere punt, maar 't overige is, dunkt mij, zo helder als glas. Jack Dane heeft, menende dat hij in de slaapkamer van het meisje was, haar naam niet in opspraak willen brengen en daarvoor met liefde zelfs zijn vrijheid en misschien nog heel wat meer geofferd.

— Hoe denk je dit alles te bewijzen?

— Ja, dat zal moeilijker gaan. Als ik Jack Dane goed ken, zal hij bij zijn stilzwijgen blijven volharden en zich niet over deze kwestie uitlaten.

— Maar Brashfield?

— Die zal natuurlijk zeker zwijgen.

Als hij bekende, dat hij bij nacht en ontijd een vreemd huis was binnengedrongen, dan zou hem dat wel eens in een zeer moeilijk parket kunnen brengen. De justitie zou dan waarschijnlijk spoedig zijn ware aard uitvinden en misschien zou zelfs Lynch zelf gevaar lopen.

— Je hebt gelijk, ook van die kant zal het geheim bewaard blijven.

Raffles knikte bevestigend met het hoofd.

— Wij moeten de waarheid op een andere wijze aan het licht zien te brengen, zei hij.

HOOFDSTUK VII

ER DREIGT GEVAAR

Raffles had de laatste woorden nauwelijks gezegd of er werd op de deur geklopt.

Henderson, die gedurende de tijd, waarop Lord William Aberdeen de rol van Lord Winston speelde, eveneens goed vermomd was, trad het vertrek binnen.

Hij had een briefje in de hand en zocht nu blijkbaar naar een blad om het op te leggen en zijn meester te overhandigen.

— Geef maar hier, James, zei Raffles glimlachend.

— De zaak is, het briefje is tamelijk vies, mylord, om het kind bij de naam te noemen, zei de brave chauffeur. Het is zoëven gebracht door een joggie, dat van ochtend vergeten heeft zich te wassen.

Brand was reeds op Henderson toegetreden en had hem het briefje uit de hand genomen en het open gemaakt.

Het adres bevatte slechts de woorden « Aan Lord Winston ».

Brand ging met het briefje naar het raam, waar Raffles zich bij hem voegde, en, met de hoofden dicht bijeen lazen zij het volgende:

« M... Beschouw dit briefje als een waarschuwing, — als een laatste waar-

schuwing. Ik ben hier dicht in de buurt, dus neem je in acht. Je hebt je opnieuw bemoeid met dingen, die je niet aangaan. Maar mijn geduld raakt nu op. Een zekere jonge man is tamelijk ernstig aan het hoofd gewond en moet volkomen genezen alvorens hij vervoerd kan worden. Ik wil dat dit hier rustig kan geschieden, zonder dat hij lastig wordt gevallen. Ga naar Londen terug en steek je neus verder niet in zaken, die je niet aangaan. Nog eens: dit is mijn laatste waarschuwing. Ik houd je in de gaten.

L. »

Na de lezing van dit omineuze briefje keken beide vrienden elkaar veelbeteknend aan.

— Ziezo, zei Raffles, dat weten we alweer. Er blijkt uit, dat onze waarde professor Lynch mij met weinig minder dan de dood bedreigt als ik het nog verder waag zijn pad te kruisen, alsof ik niet weet wat hij waard is.

— Edward, Edward, riep Brand ongerust uit. Wat ik je bidden mag, onderschat die man toch niet. Hij is een ware duivel en hij schijnt, evenals de katten, over negen levens te beschikken.

— Ik onderschat hem volstrekt niet, hernam Raffles kalm. Zo onverstandig

ben ik niet. Ik weet, dat Lynch over een leger van duizenden assistenten, allen misdadigers zoals hij, over de gehele wereld beschikt. Ik weet ook, dat hij voor niets terugdeinst, maar ik weet tevens, dat hij tot dusverre nog altijd het onderspit tegen mij heeft moeten delven.

— Het is mogelijk, maar ik bezweer je, wees voorzichtig, drong Brand aan. Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ik zal doen wat ik mijn plicht acht. De moord op die arme rentmeester moet gewroken worden; eerder zal ik rust noch duur hebben.

— Je moet doen, wat je het beste acht, Edward, zei Brand. Je gaat nu zeker een groot gevaar tegemoet; je zult mij dus aan je zijde vinden.

— Dat wist ik wel, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend krachtig de hand drukte.

Beide vrienden zwegen enige tijd.

Toen keek Raffles op zijn horloge, en zei:

— Het is bijna half vier, en ik kan dus wel een bezoek gaan brengen bij mijn vriend Westburn. Ik zal dadelijk Suzanne op de hoogte gaan brengen van wat wij zóeven ontdekt hebben. Zij mag geen oogenblik langer in onzekerheid blijven omtrent de drijfveren voor het gedrag van haar verloofde.

En ook ben ik van plan de commissaris van politie mijn verdenking aangaande de dader van de moord op de rentmeester mede te delen.

Tot ziens, Charles.

Onder de wandeling gaf Raffles zijn ogen danig de kost, maar hij kon niets verdachts ontdekken.

Aan het hek van de fraaie villa kwam Suzanne de Vallois haar voogd reeds tegemoet.

Het tweetal bleef een poosje heen en weer wandelen, maar daar Raffles van haar vernam, dat Westburn niet thuis was, nam hij weldra afscheid en vervolgde toen zijn weg naar de commissaris van politie.

Geen uur later waren er tegen enige openbare gebouwen van het dorp een aantal biljetten aangeplakt, waarin een beloning van honderd pond sterling werd

uitgeloofd aan degenen, die inlichtingen zouden kunnen verschaffen omtrent een Indiër, die zich in de buurt moest verschuilen, en die verdacht werd van de moord op de rentmeester te hebben gepleegd.

Raffles stond juist een dezer biljetten met grote voldoening te lezen, toen hij vlak achter zich een sissende stent hoorde, die hem in het oor fluisterde:

— Dat zal je berouwen, John Raffles.

Raffles wendde bliksemsnel het hoofd om, maar hij zag niets dan een wielrijder, die juist op dit oogenblik snel wegreed, en meteen een hoek omsloeg.

Toen Raffles tijdens de maaltijd het voorval aan Brand mededeelde, schudde deze met een ongeruste uitdrukking op het gelaat het hoofd.

— Je bent toch niet bang, hoop ik? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik zal je eerlijk zeggen: als wij te doen hadden met een vijand die met open vizier strijdt, zou ik geen oogenblik vrees koesteren. Maar het is nu wel gebleken, dat Lynch zijn tegenstanders bestrijdt vanuit een hinderlaag, steeds gedekt en met de laagste middelen.

— Daarin heb je gelijk, erkende Raffles. Nu, wij zullen ogen en oren goed openzetten, meer kunnen wij niet doen. Voor het overige moeten wij maar op onze wapens, onze vuisten en ons goed gesternte rekenen.

— Wat ga je vanavond doen? vroeg Brand.

— Ik ben uitgenodigd bij Westburn voor een kaartavondje, dus, het zal niet laat worden.

De beide vrienden bleven nog enige tijd met elkaar in gesprek en daarop ging Raffles zich kleden, teneinde het voorgenomen bezoek op Strawberry Hall te gaan brengen.

Charles had gedurende die tijd zwijgend toegekeken, blijkbaar in onrustige gedachten verdiept.

Hij kende het karakter van Lynch en hij wist, dat de Koning der Misdadigers, die Raffles een dodelijke haat had gezworen, zeker geen middel onbeproefd zou laten om Raffles uit de weg te ruimen nu hij wist, dat deze zich voor het oogenblik verborg onder het mom van

Lord Winston, de voogd van Suzanne de Vallois.

Indien Raffles dit masker slechts kon afwerpen, zou het gevaar althans voorlopig geweken zijn, want het zou Lynch waarschijnlijk moeilijk, zo niet onmogelijk vallen, de Grote Onbekende in een zijner vele andere vermommingen te herkennen, en zeker niet in die van Lord William Aberdeen, de bekende philantrop.

Raffles had zijn overjas aan getrokken en zette zijn hoed op.

Toen hij zijn wandelstok greep, zei Brand ongerust:

— Wat is dat nu? Je neemt toch, hoop ik, de auto?

— Waarom? vroeg Raffles verbaasd. Het is heerlijk weer en het is nog lang niet donker.

— Nu niet, maar toch zeker wel als je terugkomt, drong Brand aan. Beloof mij althans, dat Henderson je met de wagen komt halen.

— Nu, als je daar bepaald op staat, dan zul je je zin hebben, hernam Raffles glimlachend. Laat Henderson maar tegen een uur of elf komen.

De beide vrienden wisselden een handdruk, waarna Raffles de villa verliet om zich naar de woning van de Westburns te begeven.

De zon neigde ter kimme en langzamerhand begon de schemering zich over de velden uit te breiden.

De hoge zware bomen langs de weg wierpen lange schaduwen.

Het was zeer stil in de omgeving en men kon alle geluiden tot op verre afstand horen.

Raffles genoot van deze kalmerende stilte en van de landelijke rust om hem heen.

Met de handen op de rug wandelde hij voort, en liet zijn gedachten gaan over de reeks gebeurtenissen, die in de laatste dagen hadden plaats gehad.

De duisternis was reeds bijna geheel gevallen, toen hij op enige honderden meters het rieten dak van Strawberry Hall tussen de kruinen der bomen zag doorschemeren.

De brede landweg was op dit ogenblik geheel verlaten.

Eensklaps werd Raffles uit zijn gepeins opgeschrikt door een scherp fluitend geluid vlak bij zijn oor.

Hij bevond zich op dit ogenblik op slechts enkele passen van een eik bezijden de weg, en in de stam van deze boom stak nu, nog trillend, een korte dunne pijl.

Raffles wierp een snelle blik om zich heen, maar zag niets.

De weg was geheel verlaten.

Met een paar stappen was Raffles bij de boom en rukte, niet zonder moeite, de pijl uit het harde hout.

Hij bevond zich nu vlak bij de heg, die de weg van het grasland afsloot, wierp er een blik over, en zag op ongeveer honderd pas afstands een donkere gedaante achter een heg niergeburkt.

Het was nog juist licht genoeg om te kunnen zien dat deze gedaante een korte boog in de hand hield en een wijde zwarte mantel droeg. Op hetzelfde ogenblik dat Raffles zijn revolver trek sprong de man bliksemsnel op en was het volgende ogenblik verdwenen.

Raffles begreep, dat hij niet verstandig zou doen thans de sluipmoordenaar te achtervolgen.

Hij verhaastte dus zijn schreden en had binnen enkele minuten Strawberry Hall bereikt.

Hij was nog niet de huiskamer binnen, of reeds had hij zijn kalmte herkreten.

Hij wachtte er zich wel voor in deze omgeving melding van zijn avontuur te maken. Dat zou nodeloos ongerustheid hebben gewekt.

De pijl had hij met de grootste zorgvuldigheid met zijn zakdoek omwikkeld en in de binnenzak van zijn jas weggeborgen. Met dit bewijstuk in zijn bezit, hoopte hij straks afdoende maatregelen te kunnen nemen.

Raffles was de gehele avond de ziel van het gezelschap en aan niets was te merken, dat hij ternauwernood aan een aanslag ontsnapt was.

Om elf uur stond hij op om afscheid te nemen, juist op het ogenblik dat een bediende hem kwam vertellen, dat zijn auto voor de deur stond.

Raffles vergewiste er zich van, dat hij werkelijk met Henderson te doen had

en nam zelf achter het stuurwiel plaats.

In matige vaart reed de wagen door de heerlijke nacht naar het landhuis van Raffles terug.

Midden op de weg echter remde Raffles plotseling en stopte.

— Hoor je dat geluid niet, James? vroeg hij zacht.

Henderson boog zich voorover en luisterde scherp toe. Het bleef even stil, maar toen klonk op enige afstand een zachte, klagende roep, als van een verdwaalde vogel.

— Hoor je het nu? vroeg Raffles zacht.

— Ja zeker, mylord, zei Henderson. Net het geluid van een roerdomp, maar dan zachter.

— Juist James, maar niet van een roerdomp, doch van een vogel, die alleen in Indië thuis hoort. Ik ken die kreet. Hij wordt vaak gebezigd door Hindoes, die elkaar willen waarschuwen.

Op hetzelfde ogenblik was Raffles uitgestapt en stond nu op de weg.

— Wat gaat gij doen, mylord? fluisterde Henderson verschrikt, die door Brand op de hoogte was gebracht van de gevaren waaraan zijn meester kon blootstaan.

— Ik wil zien wat dat betekent, James, antwoordde Raffles vastberaden.

— Ik moet en zal weten wat er daarginds gebrouwen wordt. Hij greep zijn revolver en deed enige stappen vooruit, terwijl Henderson op zijn beurt de wagen verliet en zijn meester langzaam volgde.

Raffles trachtte de duisternis met zijn blikken te doorboren.

De maan was opgekomen en de kruiden der bomen, door de nachtwind bewogen, wierpen grillige schaduwen over de witte oppervlakte van de weg.

Heel in de verte blonken enkele lichtjes.

Onversaagd ging Raffles verder, terwijl zijn zenuwen tot het uiterste gespannen waren en zijn geoeffend oor zelfs het minste gerucht opving.

Plotseling was hij bijna gestruikeld.

In de duisternis was hij aangelopen tegen een staaldraad, die tussen twee zware bomen dwars over de weg was

gespannen.

De geheimzinnige vijanden van de Grote Onbekende hadden er zeker op gerekend, dat de auto in snelle vaart tegen de dikke draad zou oprijden, dat de wagen over de kop zou slaan, en dat de inzittenden er uitgeslingerd en waarschijnlijk gedood zouden worden.

Henderson was er direct bij, toen hij zijn meester zag wankelen en met een der tangen uit zijn gereedschapskist had hij de draad snel doorgeknipt.

Raffles liep door, maar bleef eensklaps weer staan.

Zijn scherp oor meende enig gerucht in de heg ter rechter zijde van de weg te hebben opgevangen.

Het volgende ogenblik had hij zich bliksemsnel gebukt, en geen seconde te vroeg.

Met een zacht fluitend geluid vloog het zijden koord van een Wurger door de lucht.

De loden kogel suisde enige centimeters boven het hoofd van Raffles voorbij, waarna het zich met zoveel geweld rondom de dunne stam van een jonge spar slingerde, dat het jonge boompje als het ware met een mes werd doorgesneden.

Gedempte kreten van woede klonken uit de heg op.

Blijkbaar had de Wurger reeds gezien, dat zijn aanval mislukt was.

Het volgende ogenblik stonden twee mannen, als uit de grond gerezen, voor Raffles.

Het waren twee Indiërs van krachtige lichaamsbouw, in nationale kleren gestoken met een rode hoofddoek.

Zelfs in de duisternis was het dreigende flikkeren hunner donkere ogen duidelijk waar te nemen.

En ook glansde de maan in het lemmet van twee grote, kromme messen, welke de beide Wurgers in de hand hielden.

Raffles wist dat de Indiërs deze messen met buitengewone handigheid en kracht weten te hanteren en er zelfs niet voor terug deinsden met deze geweldige wapens, die bijna een pond wegen en waarvan het lemmet op de breedste plek een halve decimeter breed is, zelfs tijgers aan te vallen.

Hij liet een zachte kreet horen, om Henderson te waarschuwen, dat hij in gevaar verkeerde, haalde uit en bracht op hetzelfde oogenblik de Indiër die het dichtst bij hem was, zulk een geweldige kaakslag toe, dat de man even wankelde en toen in zijn volle lengte tegen de grond sloeg, waarbij het zware mes hem uit de hand vloog.

Raffles sprong vlug als een kat op het wapen toe, nam het op en zette zich in postuur, want hij wist hoe met dit Indische wapen om te gaan.

Het bleek hem aanstonds, dat hij met een sterke tegenpartij te doen had.

Met een sissend geluid van woede wierp de Indiër zich op hem en slechts met de uiterste moeite kon Raffles de harde houw afweren, welke de Indiër hem trachtte toe te brengen.

Maar nu kwam Henderson toesnellen.

Juist toen de wapens voor de tweede keer met een geluid als van scheurende zijde tegen elkaar botsten, greep Henderson de Indiër van achteren bij de schouders, zette zijn knie in diens lenden en trok hem met geweld achterover.

Met een onwillekeurig gebaar stak de Hindoe beide armen in de lucht, en het volgende oogenblik deed Raffles met een geweldige slag van zijn eigen wapen het kromme mes uit de handen van zijn aanrander vliegen.

Deze gaf zich echter niet zo gauw gewonnen.

Met het schuim op de mond verdedigde hij zich als waanzinnig, kronkelde zich als een slang, en wist enige malen aan de greep van de reusachtige chauffeur te ontkomen.

Hijgend rolden de drie mannen om en om over de landweg.

De Hindoe beet en krabde als een

panter, maar moest tenslotte het onder-spit delven.

Uitgeput, hijgend en bloedend, terwijl zijn haar op zijn bezweet voorhoofd plakte en zijn hoofddoek in de worsteling was losgeraakt, lag de Wurger eindelijk machteloos op de rug uitgestrekt, terwijl Henderson boven op hem was gaan zitten, wachtend op de terugkomst van Raffles, die snel een touw uit de kist met gereedschappen was gaan halen.

Met behulp daarvan werd de Hindoe stevig gebonden en naar de auto gedragen.

Juist toen hij daarin was neergelegd, zag Henderson hoe de tweede Hindoe uit zijn bewusteloosheid ontwaakte en het op een lopen zette.

Zonder zich te bedenken, trok de chauffeur zijn revolver en vuurde, meegesleept door zijn woede, op de vluchteling.

Een rauwe gil klonk, maar de Hindoe bleef voortsnellen.

Henderson wilde voor de tweede maal schieten, maar nu klonk de bevelende stem van Raffles:

— Laat die revolver zakken, James. De man is al gewond en op gewonden schiet men niet.

— Maar hij zal zijn opdrachtgever waarschuwen, mylord, riep Henderson uit.

— Dat denk ik ook, maar dat is niet zo èrg, want die opdrachtgever was het toch wel te weten gekomen. In ieder geval hebben we een zijner kornuiten en we zullen dat heerschap eens gauw in verzekerde bewaring brengen.

Raffles nam weer achter het stuurwiel plaats, Henderson ging naast hem zitten en in snelle vaart reed de wagen nu over de weg om even daarna voor het landhuis van Raffles te stoppen.

HOOFDSTUK VIII

LYNCH CONTRA RAFFLES

Brand, die er niet aan gedacht had, zich ter ruste te begeven, daar het hem toch onmogelijk zou zijn geweest de slaap te vatten, voordat hij zijn vriend veilig weer thuis wist, was op het geluid van de naderende auto naar de voordeur gesnel en had deze opengemaakt.

Voor het hek stond de wagen geparkeerd.

— Ben jij het, Edward? vroeg Brand verheugd.

— Ja, Charles ik ben het, en ik breng een gast mee, klonk de diepe stem van Raffles uit de duisternis.

— Een gast? herhaalde Brand verbaasd. Wie heb je nu weer opgepikt?

— Dat zul je aanstonds zien, klonk het weer.

Het volgende ogenblik zag Brand tot zijn verwondering Raffles en Henderson over het tuinpad aankomen, terwijl zij een derde man tussen zich in vasthielden, die blijkbaar slechts met moeite voort strompelde.

Brand zag al gauw wat de oorzaak daarvan was.

De benen van de man waren met een touw zodanig bevestigd, dat hij slechts zeer kleine stappen kon nemen.

Toen de drie mannen door het licht van de vestibule beschenen werden, riep Brand uit:

— Een Indiër.

— Een Indiër, en nog wel een Tugh, antwoordde Raffles kalm. Wij hebben

het heerschap onderweg te pakken gekregen en het zal mij volstrekt niet verwonderen, als wij hier de hand hadden gelegd op de moordenaar van de ongelukkige rentmeester.

De Indiër werd op een bank in de vestibule neergezet en nu wendde Raffles zich tot Henderson.

— Hoor eens James, het is best mogelijk, dat wij hier enigszins overhaast moeten vertrekken; in ieder geval moet je daar rekening mede houden en maar niet naar bed gaan. In Londen kunnen wij de schade wel weer inhalen. Zorg er voor, dat ik op ieder gewenst ogenblik over de auto kan beschikken.

— Ik zal er voor zorgen, mylord, antwoordde Henderson.

— En dan nog dit, vervolgde Raffles, zet je oren en ogen vooral goed open, want ik vrees dat wij er hiermede nog niet af zijn, en dat het gevaar nog altijd dreigt.

— Ik zal goed opletten, mylord, hernam de brave chauffeur.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen en viel de buitendeur dicht.

De Hindoe was onbeweeglijk op dezelfde plek blijven zitten.

Het enige wat aan hem bewoog waren zijn schitterende donkere ogen, die onrustig, met een valse blik van Raffles naar Brand dwaalden.

Raffles speelde, in gedachten verzinken met de rode hoofddoek van de Wur-

ger, die hij had opgeraapt en medegenomen.

Toen wendde hij zich tot Brand met de vraag:

— Zeg amice, wees zo goed en haal eens de beide stukjes rood doek uit een doosje op mijn tafel in de slaapkamer.

Brand haastte zich om aan het verzoek te voldoen en keerde even later met het gevraagde terug.

Raffles had intussen de doek uitgespreid op een andere bank in de vestibule, en het was onmiddellijk te zien, dat er een paar kleine flarden vanaf waren gescheurd.

Raffles nam de stukjes doek en paste ze zorgvuldig in de rode lap aan.

Toen vestigde hij zijn ogen met een harde uitdrukking op het donkerbruine gelaat van de Hindoe en zei kortaf:

— Jij bent de man die de rentmeester vermoord hebt, en ik zou maar aanstonds bekennen, want loochenen zou je toch niet baten. De bewijzen zijn overstelpend. Dit stukje uit de hoofddoek is gevonden in de heg, vlak bij de plaats waar het slachtoffer lag. Bovendien heb je mij zoëven willen wurgen met hetzelfde koord, als waarmede je die ongelukkige gedood hebt.

De Indiër zei niets en boog het hoofd.

Zijn gelaat had een vale tint gekregen.

— En als het zo was? vroeg hij in vrij goed Engels. Wat zoudt gij dan met mij doen?

— Vraag je dat nog, ellendeling? riep Raffles uit. Ik zou natuurlijk doen wat mijn plicht is en je aan het gerecht overleveren. Denk jij soms dat moorden in dit land ongestraft mogen blijven? Je bent een lafhartige sluipmoordenaar, en als ik je moest berechten, dan zou je reeds morgen aan de galg bengelen.

— Weer liet de Hindoe het sissend gefluit horen en keek Raffles met een blik vol machteloze haat aan.

— Je bent natuurlijk in dienst van professor Lynch, nietwaar? vroeg Raffles.

De Indiër haalde de schouders op.

— Dat zwijgen is mij voldoende antwoord, hernam Raffles. Welnu, hoor naar

wat ik je te zeggen heb. Er zucht een jonge Engelsman reeds enige uren in de gevangenis wegens een misdaad, die jij bedreven hebt. Ik zou je sterk aanraden je misdaad te bekennen, want als je dat doet, dan zeg ik je als man van eer de hulp toe van een zeer invloedrijk man, die je althans van de galg zal kunnen redden, al verdien je het waarlijk niet. Aanstonds, bij het krieken van de dag bevind je je in handen van de commissaris van politie van dit dorp. Ik beschik over zeer machtige middelen en zal het aanstonds weten als je mij tracht te bedriegen of halsstarrig blijft ontkennen. Dit laatste zou je trouwens weinig baten, want ik heb de bewijzen tegen je in handen. En nu, sta op.

De Hindoe gehoorzaamde langzaam.

Raffles nam hem onder de arm en gaf Brand een wenk hetzelfde te doen.

De beide vrienden brachten de Hindoe naar het keldergewelf, waarna zij zich naar de werkkamer van Raffles begaven.

Met een zucht van verlichting liet deze zich in een stoel neervallen.

— Ik geloof wel te mogen zeggen, dat dit het einde van het avontuur is, zei hij.

— Geloof je dat werkelijk, Edward? En als die ellendeling eens blijft ontkennen?

— Dat zou hem niets baten, hernam Raffles, want de bewijzen zijn overstelpend. Desnoods deel ik de politiecommissaris de aanslag van deze nacht mee.

— Dat zou ik vooral niet doen, riep Brand verschrikt uit, want dan zal Lynch zich ongetwijfeld wreken en de commissaris onmiddellijk vertellen dat de Earl of Winston en John Raffles een en dezelfde persoon zijn.

— Dat zou hij inderdaad, mijn waarde heer... klonk plotseling een scherpe stem uit een donkere hoek van de kamer.

Raffles en Brand stonden verschrikt op.

Professor Lynch kwam langzaam een paar stappen naar voren, even kalm als of hij zich in zijn eigen huis bevond en

naast hem stond een kolossale hond, zo groot als de beide vrienden er nog nimmer een gezien hadden.

Het was een wolfshond met boosaardig fonkelende ogen en een waar roofdieren gebit, machtige kaken en sterke gespierde poten.

Raffles was zoals gewoonlijk de eerste die zijn bedaardheid herkreeg.

— Ik heb de eer en tevens het twijfelachtige genoegen professor Lynch tegenover mij te zien? vroeg hij.

— Die ben ik, mijn waarde heer John Raffles, antwoordde Lynch op zoetsappige toon.

— Sta mij dan toe, u mijn compliment te maken over uw stoutmoedigheid, vervolgde Raffles, met een klank van oprechte bewondering in zijn stem.

— O, dat heeft niets te betekenen, zei Lynch met een afwerend gebaar, ofschoon deze lofspraak uit de mond van zijn doodsvijand hem zichtbaar genoegen deed. Ik ben hier eenvoudig door een van de ramen naar binnen geklommen, juist op het ogenblik dat gij beneden met mijn bediende bezig waart en terwijl uw chauffeur de auto wegreed.

— Wel, het is een enigszins ongebruikelijke manier om mensen een bezoek te brengen, hernam Raffles. Maar misschien denkt gij daar anders over. Wilt gij niet plaats nemen?

Raffles wees met een uitnodigend gebaar naar een grote leunstoel dicht bij zijn bureau.

Professor Lynch deed een paar stappen naar de stoel toe en wierp er een vluchtige blik op.

Zijn groenachtige ogen fonkelden spottend.

— Heel vriendelijk van u, John Raffles, maar ik houd niet van leunstoelen, waarvan de armleuningen een stalen veer bevatten, die de inzittende vastgrijpen, zodra gij op die kleine knop daar onder het bereik van uw hand zoudt drukken.

Raffles beet zich op de lippen.

Hij begreep dat hij met een tegenstander te doen had, die tegen hem was opgewassen.

— Zoals gij wilt, zei hij achteloos, terwijl hij langzaam naar zijn bureau toe

schoof. Blijf dan maar staan.

Met een vaag glimlachje op zijn smal bleek gelaat had Lynch deze beweging gevolgd.

— En zoudt gij mij nu wel het doel van uw bezoek willen zeggen, professor? vroeg Raffles, zijn blik strak op het gelaat van de indringer gevestigd.

— Wel, dat moet u duidelijk zijn, ik wil mijn bediende terug.

— Maar die man is een moordenaar. Hij heeft de rentmeester vermoord.

Lynch haalde de schouders op.

— Best mogelijk, zei hij. Dat raakt mij niet. Ik wil niet heroofd worden van een zeer kostbare assistent en ik eis hem terug.

— En als ik weiger?

— Dan zou ik geweld moeten gebruiken, antwoordde Lynch.

Op dat ogenblik stond Raffles vlak voor zijn bureau.

Bliksemsnel rukte hij een der laden open en nam er een grote revolver uit.

— Maar het geweld zou wel eens aan mijn zijde kunnen zijn, riep hij uit, terwijl hij het wapen op het gelaat van de professor richtte.

Geen spier op het gelaat van de indringer bewoog.

— Misschien, zei deze op droge toon. Maar die revolver kunt gij wel laten zakken, ik heb er zoëven de patronen uitgenomen.

Met een snelle blik overtuigde Raffles zich, dat Lynch de waarheid had gesproken.

Hij wilde zich echter niet bloot geven voor zijn doodsvijand en legde met een kalm gebaar het wapen ter zijde.

— Mijn warme hulde, professor. Gij zijt een man van de daad.

— O, het was slechts een kleine voorzorgsmaatregel, hernam Lynch, met een spottende blik op het gelaat van zijn tegenstander. Wat mijnheer uw vriend betreft, hij is onschadelijk, want zijn revolver ligt in zijn slaapkamer.

Met deze woorden haalde Lynch zelf een revolver uit een schouderholster te voorschijn, welke hij met een langzaam gebaar op de borst van Raffles richtte.

— Ik geef je twee minuten bedenktijd, waarde heer Raffles, zei hij op kou-

de toon. Dan moet gij u bedacht hebben, want anders zou ik tot mijn spijt mijn wapen moeten gebruiken. En de hond zou uw vriend wel in bedwang weten te houden, dat verzeker ik u.

— Zoudt gij denken? vroeg Raffles op eigenaardige toon.

Op hetzelfde ogenblik drukte hij met de rechterhand op een onzichtbaar knopje onder aan het tafelblad.

Tegelijkertijd voelde Lynch zich het wapen als door een onzichtbare, maar onweerstaanbare macht ontrukken en een onderdeel van een seconde later vloog de revolver door de lucht en bleef als het ware vastplakken tegen een kleine elektrische lamp op het bureau.

Met de rechterhand greep Raffles de kolf van het wapen vast, terwijl hij tegelijk het knopje losliet.

— Het is heel eenvoudig, zei hij, als ter verontschuldiging en met een glimlach op zijn gelaat. Deze zogenaamde lamp is in werkelijkheid niets anders dan een ontzaglijk sterke electro-magneet, die ik zoëven in werking heb gesteld. Als gij de tijd hadt gehad mijn kamer eens goed op te nemen, zoudt gij gezien hebben, dat zich hier binnen geen enkel voorwerp van metaal bevindt, behalve deze zogenaamde lamp. En mag ik u nu verzoeken, toch maar even in die leunstoel plaats te nemen?

Het gelaat van Lynch vertoonde een uitdrukking die onmogelijk is weer te geven, en had een asvale tint gekregen.

Niettemin nam hij met trillende knieën en een blik vol machteloze woede in de stoel plaats.

De revolver, door de machtige magneet uit zijn hand gerukt, was nu met dodelijke juistheid op zijn gelaat gericht.

Maar even voor hij zou gaan zitten verscheen er een valse trek op zijn gezicht.

De ijle haren van zijn dunne, lange baard trilden door de zenuwachtige beweging zijner lippen.

Toen klonk zijn bevelende stem door het vertrek:

— Pak ze, Nero.

Lynch had nog niet uitgesproken of

de reusachtige hond sprong met een kort, hees gegrom op Raffles toe.

Op hetzelfde ogenblik wierp Lynch zich met een sprong als van een tijger op Brand en bracht deze een slag toe, die hem op de grond deed vallen.

De hond was Raffles naar de keel gevlogen... het volgende ogenblik zou hij zijn blikkerende tanden in het vlees van zijn vijand hebben begraven.

Maar Raffles wachtte de hond kalm af, en voor de poten hem aanraakten klonk er een schot.

Als een levenloos voorwerp viel het monster zieltoegend aan zijn voeten.

Raffles stormde nu op Lynch toe, die met een dolk in de hand over Brand heen gebogen stond en op het punt was toe te stoten.

Hij rukte de ellendeling achterover en ontwong hem het mes.

Wat nu volgde gebeurde in enkele seconden.

Brand sprong op en met behulp van zijn vriend had hij de indringer spoedig gebonden en onschadelijk gemaakt.

Zij droegen de Koning der Misdadigers naar de leunstoel; Raffles bracht het mechanisme in beweging en de beide stalen armen sloten zich zo vast om het lichaam van Lynch, dat het deze onmogelijk was een enkele beweging te maken.

— Luister nu eens goed, waarde professor, begon Raffles, terwijl hij kalm zijn kleren weer in orde bracht, die door de worsteling enigszins geleden hadden. Gij moogt gerust weten wat ik ga doen, want nu kunt gij mij toch niet meer schaden. Ik ga nu aanstonds naar « Strawberry Hall », ten einde mijn pupil naar een veilige plaats te brengen, waar zelfs gij haar niet zult kunnen vinden. Daar blijft zij, totdat ik maatregelen genomen heb, om haar vermogen eens en voor altijd aan jouw roofgierige klauwen te onttrekken. De kans om haar miljoenen ooit in handen te krijgen, kun je nu wel als voorgoed verkeken beschouwen. Jij zelf blijft hier overnachten en een van mijn mannen zal je goed vermomd, zoals vanzelf spreekt, morgenochtend komen bevrijden. Hij komt met een snelle auto hier

naar toe en zal buiten deze kamer de stalen armen van de stoel weer in hun vorige stand terug brengen. Je armen zitten dan nog vast door de touwen, maar je zult met je bekende handigheid er wel in slagen ze los te maken. In ieder geval zal daar wel een uurtje mee heengaan en in die tijd zal mijn lasthebber reeds ver zijn.

Raffles wachtte even en vervolgde toen:

— Voor ik naar het huis ga, waar mijn pupil zich bevindt, breng ik de Hindoe, je medeplichtige en een hondsvot als jij, in verzekerde bewaring. Hij

zal zijn gerechte straf niet ontgaan. En hiermede neem ik afscheid van je, Professor Lynch. Ik weet niet, of wij elkander ooit terug zullen zien, maar mocht dit het geval zijn, dan wens ik je een beter succes toe, dan waarop je nu kunt bogen.

Met deze woorden liet Raffles de revolver van Lynch in zijn zak glijden, maakte een spottende buiging voor de gevangene, wenkte Brand hem te volgen, en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten.

Lynch bleef alleen met de dode hond in het stille huis achter.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De ontvoerde bruidegom

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266